

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. II. szám 2015. február hónap

Imitatio Christi *

Hajdanvolt iskolatárs keres:

„Csípjük fülön a rohanó időt!”

- s a nosztalgiazás a múltba röpíti
a két önfeledt emlékezőt.

Az öröm könnyeit nem is sokára
a fájdalomé váltja fel, s a kínzó
miértekre hamarosan már nem
a cimbora, hanem a pap felel.

„Különben tudd meg, orrolok rád,
engem nem sikerül megtérítened
- buggyan föl tanítóm ajkáról a vád-
nem az lettél, akinek elképzelvek!”

Nahát, kedves szomszéd, mennyire örülök
-lapogatja hátam egy utcabeli- megtisztelnél
ha mellettem foglalnál helyet! - s én tudom,
a szívélyes hang a rangot, címet illeti.

Csalódások, kudarcok... mert aki
nem tapasztalta meg nem értheti,
nem az vagyok, ki voltam egykor, mert
egyszer csak nevemen szólított Valaki.* *

**Krisztus követése*

*** (Iz 43,1)*

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

JER, ÉDES, A KAROMBA..

Csendes nyugalomban éltek: Annamária néni és Justin.

Annamária néni vénleány, egy jólelkű, mindennel megelégedő, ártatlan lélek; Justin pedig az urától elválva élő, gyámoltalan, még ifjú fehérnép volt.

Csak egy napkeletre néző ablakos szobácskát és egy parányi konyhát nevezhettek magukénak, de az egészen elég volt nekik, minthogy nem is vágyakoztak egyébire. Ott úgy eltöltötték a napjaikat, hogy észre se vették, hogy - éltek. Napestig takarítottak, stoppoltak, foltoztak újból és újból kezdve, mint-hogy azt sohase is lehet bevégezni, mindenük már régi holmi lévén.

A háztartás az Annamária nénié volt. Ő valami csekély tökét forgatott (zabbal, kockás moldonnal, sós hallal, kaviárral, mivel spekulált), s abból éltek. Nekik igen kevés kellett (még a morzsákkal is spóroltak), hiábavaló hiúskodásokra, világi mulatságokra sohase gondolva.

Annamária néni tán sohase volt fiatal, s Justin elfelejtette mellette a fiatalágát.

Egész életében se tett Annamária néni mást, mint hogy szolgált és szeretett. Előbb az apja keze alatt verejtékezett, mert az öregúr bosszús, elégedetlen ember volt, s idegen arcot nem szenvedhetett maga körül; aztán az öccsének szolgált, ki rendetlen életet élt

(komédiás volt), s időtöltött korában kompanizált össze egy penészes, tisztátlan nőcskével, ki azonban a kis Justinnel ajándékozta meg őket. Öccsét pedig az ital a sírba vivén: Annamária az özvegyet szolgálta, s aztán az édes kis babát kényeztette mindaddig, míg férjhez nem adta. Érthető tehát, hogy Annamáriának sohase volt érkezése arra, hogy magára gondoljon, de talán kedve se volt reá. Ő bizonyosan úgy született, ama szelíd szemekkel; csontos, barna arccal; vért-

len, keskeny ajakkal; kemény pomádéval simára leragasztott, közbül elválasztott szürke hajjal; munkától bogos ujjakkal; ama kávészínű, minden divatot megtagadó feszesen álló ruhával; és ily külső díszek nélkül szűkölködően, más se vette észre, s ő se tudhatta, hogy neki valami neme volna, s ahol bizonyára vágyó szemmel sohase méregette végig őt vágyó férfiszem, s ama dolgoz kezét férfi ujj nem érintette szerelmes indulattal...

Justin, mint mondtam, mellette nőtt fel akarat nélkül, istenfélésben, engedelmességben hozzátámaszkodva Annamária nénihez, valamint egy gyenge növény, melyet a szél ereje ellen egy gyámolító karóhoz kötöttek. Felnőtt, óva a széltől, esőtől, égető napfénytől, dermesztő hidegtől, minden nehéz munkától; megtöltve ábrándos mesékkel, amiket a színdarabokból tanult a néni, és belecsepegetett a leányba. Justin ily törekeny testtel, érzékeny lélekkel felnővén, jött egyszer egy borotvált arcú, ifjú, kóborló komédiás (az Annamária öccse is ily mesterségben élt, halt), s az ő első epedő tekintetétől, virágos szavától megzavarodott Justin, és hamarosan odadobta magát neki, megesküdően vele. A komédiás, míg csak tartott az ételnemükből a spájzban, itókából a pincében, sóhajtozott Justin mellett, de nemsokára tán nyughatatlan vérétől is üzelve - egy nap,

búcsú nélkül, minden érthető ok nélkül, otthagyta az imádságos hölgyeket, úgy eltűnve a nagyvilágban, hogy hírét is alig-alig hallották.

E katasztrófa után Justin hozzátámaszkodott ismét az öreg nénihez, s két csigabigára hasonlóan bebújt ismét a házukba, csak Isten hírével élve; kissé unalmasan, de mindig dolgozva; szükségek híjával, de örömei nélkül is; imádkozva, álmódzva - e két nő egy őszi reggel így járt:

Ugyanis a hétórás reggeli misére a barátok templomába menve, az ő rendes kis padjukban (a Mária-oltár kis fülkéjében) egy virágos oleander ágat találtak. Látván a virágot, zavartan összeszenéztek és körültekintettek:

- Valaki itt felejtette - súgta Annamária.
- Valaki idetette tán - rebegette Justin, és elpirult.

- Éretted tette volna ide valaki? - kérdezte szigorúbban a néni, amire Justin leborult a térdeplőre, és fejét mélyen meghajtva, valami névtelen vágytól megbor-zongva, monda:

- Miért ne énérttem..., édes néni?

Félve is a virágos ágtól, vonzóva is hozzá, fölemelte, és kesernyés illatát belélegzette, s igazán nem is tudott valamiért imádkozni azon a napon...

Egész nap ama virággal a kezében, gondolkozóan járkálva, szórakozottan tett-vett, és késő estig, a szeme előtt tartva a hamar megfonnyadt szirmokat, kötött harisnyát egy magányos szegletben, de oly telhetetlen dühvel, mintha az egész mezítláb járó világ éppen a Justin munkájára várna. Másnap a templomba menvén, a padon viszont egy szál oleander ágat találtak.

Keresztet vetettek, félrehúzódtak, s úgy téve, mintha elmerülnének az imádságba (az eszük erre-arra kalandozva), egyszer önkéntelen egymásra néz-

tek, Annamária így szólt:

- Hiszen te sírsz, Justin?...

- Én sírnék, néni? - rebegette Justin, és aztán dideregve (hűvös is volt az idő a templomban), alig hallhatóan súgta: - Reá, az uramra gondoltam - és arcán leperegtek a könnyek...

Reá, az urára gondol... az istenházában; ama tekergő, rongyos komédiásra? Annamária keserűket nyelt erre. Istenkáromlást követve el a leánya... Ez elfordult tőle... Elfordult, de észrevett mégis a homályos szegletben egy kopott, rongyos, sovány fiút a szentelt-

tartó mellett, erre hevesen kézen fogta Justint, és magával cipelte haza...

Az utcán ezt kérdezte: „Láttál tán valamit?“, de Justin mit sem felelt, hanem oly rendetlenül baktatott a sáros úton a nénye mellett, mintha álmában járna. „Megfázol - mondta Annamária néni -, gombold be a reklidet, hiszen reszketsz”... és karonfogva őt, vezette, mint-hogy az apró pocsolókat mintha szándékosan kereste volna fel a leánya; s otthon dióhajas pálinkát itatott vele.

Későn, délfelé, fel se nézve ülőhelyéből, így szólt Justin:

- A menyasszonyi köntösömbre (te varrtad, lelkem, néni!) emlékezel? Te tűzted fel ide a mellemre az oleander ágomat...

- Sohase szerettem a kesernyészagát - vetette oda ridegen a néni.

- Akkor nem mondtad, lelkem! Igen, de ő hozta volt...

- Ki tudja, honnan lopta? - mondta rosszlelkűen a néni, és nagyokat csapott egy zörgős faággal a falra, hogy kizaklassa a tapadó legyeket.

Az ebéd alatt alig ettek valamit. Egy szót se szóltak; de Justin nyugtalanul kitekintett az ablakon, mintha keresne, várna valamit. Erre Annamária a morszákat összegyűjtve az abroszról és gyúrva bogos ujjai között, így szólt:

- Adtál-e hálát annak, akitől minden jó jön, hogy a mai darab kenyérünket is kirendelte az ő szent kegyelme, érdemünk felett? Senkire se szorulunk, látod, csak őreá... Az ő oltalmában élünk; rossz emberek szándéka ellen ő védelmez miket... Gondolj-e hálával rá - az egyszerű, szürke vénleány egészen fellengozve beszélt - mint halmoz

el jóval minket: meleg-házzal, ruhával, kenyérral... és békességgel...

Justin - tán nem is hallgatva a néni - közbeszólt:

- Láttad-e őtet a szenteltvízmedence mellett, az uramat? Félek, nagybeteg. Vajon honnan került haza?

- Észrevetted-e őt?

- Az arca beesett... A szeme mintha megnőtt volna.

- A ruhája rongyos... Mi, látod, jól megélünk... meleg, tiszta szobában...

- Tán beteg volt..., és senkije sincsen szegénynek...

- Emlékezzél, mily durva, istentelen volt... Kikacagta a szegénységünket, foltos ruháinkat, imádságunkat... Egyszer mégis el akart vinni tőlem, hogy vele menj a bizonytalanságba, nyomorúságba, s reám kiáltott, mikor elneveztem, és tégedet a karodnál fogva elrántott. Azt hittem, megver... „Miből akarja a lányomat eltartani?”, kérdeztem. Emlékezzél, mennyit sírtunk... És másnap itt hagyott minket a szegényben...

Főlemelkedett az asztaltól, s átölelte a Justin fejét.

- ...Azóta a sebeink begyógyultak. Ne gondoldj te többet reá... Mít adhat ő neked? A szegényt, a nyomorúságot... Egyszer az útfélen otthagyna tégedet,

hogy meghalj ijedtedben, míg ő festett kóristánékkal kikacagna tégedet... És én is elvesznék itt egyedül, öregségemben, elhagyatottságomban. Nem sajnálnál itt hagyni engemet?... Mert - és keményen nézett rá - mert ide nem jön be hozzám többet. Nem..., nem..., még az örökkévalóság árán se, nem... nem, de soha... A szemeim elé sohase lépjen... Azt tudd meg...

Justin oly merően rákapcsolta a szemét a szelíd néni, kétséggel és félelemmel, hogy csak a szeme fehérsége látszott, aztán átölelte Annamáriát, és a fejét a néni vállára hajtotta. Remegett, de nem sírt...

Amíg a néni a konyhára kihúzódott, hogy mosogasson és félbeszakítsa a kínos beszélgetést - Justin kinyitotta a bimbózó violákkal megrakott ablakot, és szavakat váltott valakivel, aki ott állingált valakire várva, és mire Annamária néni visszatért (a rövid őszi délután gyorsan lehaladó nap ragyogó sugarai kerültek el a sáros utcára), Justint az almáriom nyitott ajtaja előtt találta, amint a meleg őszi felöltő gombjával babrált gondolkozva.

- Mit akarsz ott?

- Elmegyek, néni - rebegte lehajolt fejjel.

- Elmégysz?... Hova? - hangosan, ijedten és indulatosan kiáltotta.

- Elmegyek, néni... Elhívtott ő... Az uram.

- Itt hagynál engemet?

- Itt volt az ablak alatt az uram, míg te künn voltál.

- Elmennél?... Tőlem? A nyomorúságba?

- Azt mondta az uram: „Jer, édes, a karomba...”

És átölelte az Annamária fejét, zokogva csókolgatva a szemét, homlokát, pomádés ősz haját, bogos kezét, s így szólt:

- Elmegyek veled... Oh, lelkem! Mondta-e neked valaha valaki ezt: „Jer a karomba, édes?”

És föltette a kalapját is...

Annamária leroskadt egy székre. A keménység elmúlt az arcáról, a szeme könnyel telt meg...

Pergett egyik sós csepp a másik után, és Annamária eltakarta az arcát a kezével.

Mit siratott vajon?

Elmenő leányát?... Vagy magát, kit ily gyöngéd szóval sohase illetett férfiak?...

Petelei István

Reményik Sándor

Azt mondják...

Azt mondják, hogy fényt hintek szerte-szét

- Én olyan sötétnek tudom magam. -

Azt mondják, köszöntésem: békesség.

- S be nyugtalan vagyok, be nyugtalan! -

Azt mondják, dalom ír és enyhülés,

És több, mint szépség: jócselekedet.

- Bennem dül a magamra-ismerés,

S meaculpázva verem mellemet. -

Azt mondják, aki találkozik vélem,

Hogy tőlem ő kapott ajándékot.

- S én tehetetlen, sajtó kínnal érzem,

Hogy mindenkinek adósa vagyok. -

Ó, Barátaim, ha egy fénysugár

Lelketekig hullt, át a lelkemen:

Nem enyém az a fény, csak bennem jár.

Istennek köszönjétek, - ne nekem!

Az Úr mondta...

ÉN VAGYOK AZ ÉLET KENYERE - és nem fűszer, amely ízesíti ételeiteket!

ÉN VAGYOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA - és nem felvillanó fény az éjszakában!

ÉN VAGYOK AZ AJTÓ - és nem ablak, amelyen csak benézni lehet az újvilágba!

ÉN VAGYOK A JÓPÁSZTOR - nem pedig szolgál, aki szűk akolba tereli a nyáját!

ÉN VAGYOK A FÖLTÁMADÁS - és nem vigasztaló, aki csak enyhíti a halált!

ÉN VAGYOK AZ ÚT - és nem hátsó feljárt, amelyen rejtőzködve járnak!

ÉN VAGYOK AZ IGAZSÁG - s nem olyan bölcs, aki kérkedik tudásával!

ÉN VAGYOK AZ ÉLET - és nem orvos, aki gyógyszereket ír fel a betegségekre!

ÉN VAGYOK A SZŐLŐTŐ - nem pedig karó, amelyhez a szőlővesszőket kikötözik!

XXIII. JÁNOS PÁPA

10 törvény a lelki nyugalom eléréséhez

1. Ma megkísérlem átélni a napot, hogy nem akarom egyszerre megoldani életem minden problémáját.
2. Ma igen nagy figyelmet fordítok felépésemmre: senkit sem bírálok, sőt arra sem törekszem, hogy másokat helyreigazítsak, vagy kijavítsak, csak magamat
3. Boldog leszek a tudatban, hogy boldogságra születtem, nemcsak a másvilági, hanem az evilági boldogságra is.
4. Ma alkalmazkodom a körülményekhez, anélkül, hogy a körülmények alkalmazkodjanak az én kívánságomhoz.
5. Ma tíz percet szánok az időmből, egy jó olvasmányra, amint a táplálék a testi élethez, a jó olvasmány a lelki élethez szükséges.
6. Ma elvégzem a napi jótettet, és senkinek sem dicsekszem vele.
7. Ma olyasmit teszek, amihez semmi kedvem sincsen, - ha gondolatban sértődöttnék érzem magamat, gondoskodom róla, hogy senki se vegye észre.
8. Ma újra részletes programot állítok össze, - talán nem mindig ragaszkodom hozzá pontosan, de megfogalmazom. Két rossztól tartózkodom: a hajszától és a határozatlanságtól.
9. Szilárdan hiszek abban, - akkor is ha a tények az ellenkezőjét mutatják, - hogy az Isteni Gondviselés úgy törődik velem, mintha egyedül volnék a világban.
10. Ma nem félek és különösen örülök

mindennek, ami szép és hiszek a jószágban. Nekem adatott meg, hogy 12 órán át jót tegyek.

Internet

Szent Domonkos 1170-ben született és 1221. augusztus 6-án halt meg. Nagyatádkhoz két világhírű teológus kapcsolatával köthető, hisz legjelentősebb követője Szent Tamás, a tomista világnépfelfogalmazója volt, míg a 20. század neotomista irányzatát képviselte a nagyatádi születésű Horváth Sándor, az olasz és osztrák egyetemek professzora.

A tavaly ősszel alakult olvasókör minden összejevetelen kap egy könyvet az egyházközségtől – minden tagnak jut, a plébános úr választja ki –, amit a következő találkozásig kell elolvasni. Aki akarja, megveheti a könyvet, mások beadják az így (is) gyarapodó templomi könyvtárba. Az összejeveteleken minden résztvevő két-három percben felidézi a közösség előtt a legfontosabb olvasmányélményét. Egyesek felolvassák a rájuk legnagyobb hatást tett mondatokat az épp elolvasott könyvből, mások saját szavaikkal fogalmazzák meg az ugyanabból a könyvből belőlük kiváltott érzéseket, gondolatokat, véleményeket. A megszólalásnak ez a szabadsága változatossá, a jó könyvek színvonalassá teszik az esteket.

Októberben Palánkay Gausz Tibor: „A szeretet mélységei” című lelki olvasmányból tanulható volt pl. a szépség mé-

lyebb értelméről a 123. oldalról: „A szeretet harmóniája magában foglalja a jóságot. A szépségbe öltözött jóság magában hordja a békét, teljességet, lendületet.”

A novemberi penzum volt Nicolas Wiseman: „Fabiola – regény a katakombák korából”. Sebestyén imája a 219. oldalon mintha rólunk és a mai liberális Nyugat véleményterrorjáról szólna:

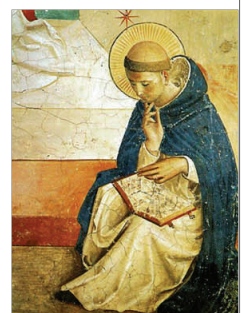
„Meddig még, Uram Istenem, meddig? Mi reményünk lehet arra, hogy sokakat megtérítsünk az igazságnak, hát még arra, hogy ezt a hatalmas birodalmat Hozzád térítsük? Mennyi becsületes és tanult ember és elhisznek minden gyalázatot, amit ránk szórnak. Évszázadról évszázadra gyűjtik a rólunk szóló rágalmatokat és kitalált meséket. És nem akarnak hitünk mélyére hatolni, mert egyszer azt magyarázták be maguknak, hogy az hamis és megvetésre méltó.”

Szilveszter előtti napon adtunk számot Michel Quoist: „Így élni jó” könyvéről. A lelki író a 103. oldalon így figyelmeztet:

„Az igazi szabadság lehetőség arra, hogy ura lévén önmagadnak, mindig tévedés és hiba nélkül a jó utat válaszd és kövesd.”

Bárki beléphet a két tucatnyi, különböző korú tagok olvasókörébe.

Kovács Géza

Hazavinni a gyertyákat

(Gyertyaszentelő Boldogasszony)

Hagyományosan a karácsonyi idő február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepével fejeződött be. Ma ezt a liturgia így nevezi: „Urunk bemutatásának ünnepe”. Korábban a mezőgazdaságban ez fontos ünnep volt, mivel ezen a napon vették fel a béreseket és a cselédlányok szolgálatukat. A keleti egyház ezt a találkozás ünnepének nevezi. Simeon és Anna találkozik a templomban Máriával, Józseffel és gyermekükkel. Simeon karjába veszi a gyermeket, és megénekli a világosságot, amely ebben a gyermekben felragyogott világunk számára.

Számomra ennek a napnak rituáléjához tartozik, hogy meghallgatom Johann Sebastian Bach „Ich habe genug” kezdetű kantátáját Dietrich Fischer-Dieskau előadásában. Ebben a Bach-kantátában a bibliai Simeont halljuk, aki meglátja a gyermekben az Üdvözítőt, és most már „megelégedett”, és békében eltávozt. Ezzel a csodálatos zenével végződik számomra a karácsonyi idő. Arra hív engem, hogy felfogadjam Krisztust a szívembe, és Vele együtt járjam az év hétköznapjait.

Ezen a napon gyertyát szentelnek és gyújtanak a szentmise elején. Ezekkel vonulnak be a sötét templomba, és aztán a szertartás végeztével hazaviszik őket. Ha lehetséges, ezen a napon vegyen részt az Eucharisztia ünneplésében, és vigye haza magával a szentelt gyertyát. Ha lehetséges, gyűjtsen meg tudatosan egy gyertyát lakásában. Talán van otthon egy Mária-szobor vagy egy Mária-kép. Tegye az égő gyertyát a kép elé. Mária számunkra jelkép. Máriához hasonlóan nekünk is hordoznunk kell a világban Jézus Krisztus világosságát. Általa világosabbá és emberibbé kell válnia ennek a világnak.

Bízzon abban, hogy Ön is hordoz önmagában világosságot, és Ön is világosság. A gyertya azt akarja megmutatni, ki is Ön valójában: egy fény, amely felragyog az emberek szívében.

Áldja meg a gyertyát, amelyet lakásában meggyújt. Megáldani azt jelenti, hogy szavakat mond, amelyek kifejezik a gyertya lényegét. Ezt a következőképpen teheti meg: „Irgalmas és jóságos Isten, áldd meg ezt a gyertyát, amelyet Urunk bemutatásának ünnepén meggyújtunk. Fénye hozza világunkba és hétköznapjainkba Jézus Krisztus fényét, hogy világosságod mindennapi tevékenységünkben is körülvegyen és megáldjon bennünket. Fényed, amely felragyogott Jézus Krisztus születésekor, világítsa be sötét-

ségünket. Hozzon fényt munkánkba, hogy általa világosabbá váljék a világ, és add, hogy megérezzük ebben a fényben szereteted melegségét, hogy mindenben, amit teszünk vagy mondunk, szeretetedet vigyük a világba. Így világítson ez a gyertya, melegítse fel szívünk és világunk hidegségét, Krisztus, ami Urunk által. Ámen.”

Fény-rituálé, amely életünk sikerét ígéri:

Üljön le egy gyertya elé, és gyújtsa meg óvatosan. Biztosítsa magát ezzel az egyszerű rituáléval arról, hogy Isten világossága felragyog élete felett, és azt ígéri, hogy élete sikerülni fog.

Természetesen tisztában van vele, hogy élete sikere nem a gyertya meggyújtásától függ.

De azért, hogy figyelmesen gyújt fényt, azt fejezi ki, hogy élete Isten ígérete alatt folyik: „Nem hagylak el, amíg véghez nem viszem, amit megígértem neked (Ter28,15).

Nézzon bele a fénybe, és hagyja, hogy ez a fény átjárja lelke minden mélységét.

Nézzon lelke elzárt zugaiba, amelyekben elrejtve meghúzódik minden elfojtott és elnyomott.

Nézzon bele szomorúsága sötétségébe, félelmébe, kétségébe, bizonytalanságába és ürességébe.

Képzeld el, hogy a gyertyának ez a meleg, gyengéd fénye mindent megvilágít Önben.

A fényben Isten szeretete járja át.

Nem ítéli el. Azt közvetíti Önnek: minden megtörténhet Önben. De minden át is alakulhat a fény és a szeretet által. Ennél a rituálénál egyáltalán nem az a lényeg, hogy sokat gondolkodjunk.

Egyszerűen hagyja, hogy a fény átjárja Önt.

Talán akkor megérzi majd, ahogy a szíve felmelegszik, ahogy belé áramlik a szeretet, és azt közvetíti Önnek: minden jó.

Talán vágyak keletkeznek Önben, vagy kívánságok, esetleg meg nem élt oldalai tárulnak fel. Ez néha fájdalmas lehet.

Mégis jó, ha a gyertya fénye érintkezésbe hozza Önt vágyaival. Ez azt mutatja, hogy élete nem olyan szűk és nem olyan üres, mint ahogy ezt néha megtapasztalja.

Az Ő fénye van Önben. Mindent meg szeretne világítani, gyógyítani, és mindent szeretettel és reménnyel szeretne eltölteni.

Anselm Grün

A szidalmak értelme

Egyszer a farkas igen szidta a bárányt.

- Ez a gyapjas semmire sem használható a mi szempontunkból. Nincs benne bátorság, hogy meg tudná védeni az erdő lakóit, nincs is hozzá megfelelő foga. Szaladni sem tud, megelőzi őt akármelyik nyúl. Okosság sincs benne, főképp pedig olyan, mint barátomban, a rókában. Ereje? Jobb nem is beszélni arról. Tizedannyi rész erő sincs benne, mint például köztisztelőben álló társunkban, a számarban. Legalább énekelni tudna, mint a fülemüle! De csak

béget. Avagy fel tudna mászni a fára, mint a majom. De nem, pallón sem tud átmenni a patak fölött. Nem tud magának lyukat ásni, fészket rakni, tehetetlen mindenfajta művészetben. Mondjátok, társaim, nemde igazam van nekem, midőn azt hirdetem, hogy a bárány haszontalan és semmirekellő jószág? Hallgatták az erdőlakó és mezei állatok a farkas vádbeszédét, és nem szóltak rá semmit.

- Nem igaz talán, amit mondok? - morogult rájuk a farkas. A vén róka csöndesen és elgondolkodva söpörte a harasztot

farkával és így szólt:

- Amit elmondtál, mind igaz. Még sok mindent fel lehetne sorolni, amit a bárány nem tud. Nem is ezen tűnődünk mi.

- Min tűnődtek hát? - kérdezte az, nyersen.

- Azon, hogy miért mondod el ezeket? Valóban

a z é r t ,
h o g y
c s a k

megne-
veld a
bárányt?

Zuhanó repülő

Csóky András hitről, reményről, szeretetről és a legnagyobb tragédiák feldolgozásáról.

A legnagyobb emberi veszteségek idején sem szabad feladnunk a reményt, vallja Csóky András. Az ismert idegsebész szerint a jó orvos tud együtt szenvedni a betegeivel, ez készíti arra, hogy mindent beleadjon a gyógyításba. Képletesen nap mint nap megéli, hogy a zuhanó repülőn nincs ateista.

- Talán meglepő, de ön tékozló fiú volt, aki jócskán elmúlt már harmincéves, amikor megtalálta azt az utat, amelyet most követ. Merre járt?

- Vigyázzunk, a visszatérők sem büntetnek, de legalább a szándék megvan! Bizony hosszú ideig tartott, míg visszatértem a gyermekkori hithez. Aki tékozol, idővel felismeri, hogy nem érzi jól magát a saját bőrében, világában. Az alkoholista is tudja valahol mélyen, hogy nem jó alkoholista lenni. Szükség van a felismerésre, aztán a minimális akarathoz az elinduláshoz. Ha ez megvan, akkor a segítség is megérkezik. Isten sosem erőszakos velünk, magától nem fog kirángatni minket a disznóólból. Csak ajánlkodik, megmutatja magát a bajaidban. Ha te nem döntesz mellette, nem fog erővel rángatni. Szelíden kopogtat az ajtódon, vagy beengeded, vagy nem. Hangja a lelkiismeret. Akármilyen kulturális környezetbe születesz, akár vallásos vagy, akár nem, a lelkiismeret dolgozik.

- Az orvosok többsége nyitott a hitre? Él a lelkiismerete?

- A többsége nagyon is nyitott. Nemrég behoztak hozzánk egy idős, súlyosan sérült embert koponya-műtétre. Mindent megtettünk, de meghalt a műtőasztalon. Ilyenkor azok is, akik amúgy nem nyitottak Isten felé, elgondolkodnak. Ismerjük a mondást, hogy a zuhanó repülőn nincs ateista. Egy-egy ilyen lehetetlen helyzet hasonlít a zuhanó repülőre. Hiszem, hogy nekünk orvosként mindig át kell élnünk betegünk helyzetét, s ha úgy adódik, együtt is kell zuhanjunk velük.

- A hit amiatt fontos, hogy az orvos fel tudja dolgozni az elmúltat, amellyel nap mint nap szembesül? Vagy inkább a betegek felé kell mutatni, hogy nincs minden veszve, bármi történjen műtét közben, az élet nem ér véget földi pályafutásunk befejezésével?

- Mind a kettő igaz. A feldolgozáshoz is kell. Megéled a tehetetlenséget, a porszem mivoltodat, a tudásod határait. Azt, hogy mennyire relatív az a tudás, amelyet mi néha olyan soknak gondolunk.

- Mesél erről a tanítványainak is?

- Az egyetemi tanulmányaik része, hogy ilyesmiről is mesélünk nekik. Mesélünk nekik arról, hogy a megsemmisülés érzete alázatra nevel. Papp Lajos professzor mondta medikusoknak a minap, hogy a legszebb hivatást választották, de ha igazán hivatásként akarják megélni, az vérrel, verítékkal fog menni. Ha csak a pénzkeresetre gondolnak, akkor lehet ez is olyan, mint bármelyik másik munka, ám ez esetben az illető nem is lesz jó orvos. Mert ha csak a pénzre gondol, kirekeszti saját szenvedését. Márpedig a beteggel való együtt szenvedés a legnagyobb motiváló erő, hiszen ilyenkor saját érdekedben is folyton azon gondolkodsz, hogy mit rontottál el. Vagy ha nem is rontottál el semmit, mit tehetsz még, hogy a helyzetből mielőbb megtaláld a kiutat. Ezt az együtt szenvedés motiválja.

- Aki nem így gondolkodik, az érzéketlenné válik vagy felőrldődik?

- Ha érzéketlen, nem jönnek elő úgy az alkotó, kreatív ötletek. Ha beleérez, felőrldődik. Ez a legnagyobb probléma. A hit kiutat mutat.

- Előfordul kollégákkal, hogy élesben, mondjuk egy beteg elvesztésekor élük meg először Istennel, a rendező erővel való találkozás?

- Az egyik barátom mesélte, hogy bár hívőnek nevelték, nem nagyon foglalkozott Istennel. Aztán a boncteremben megtért, látva, hogy mivé leszünk.

- Közelítsünk a másik irányból is! Akiknek a betegség a zuhanó repülő, ők hogyan élük meg az Istenhez való közeledést?

- Hiába áll meg az emberek döntő többségére a zuhanó repülő párhuzam, egyfajta hamis öszinteség miatt mégiscsak akadnak olyanok, akik még a halál előtti pillanatokban is elutasítják a Jóistent. Ettől ők még juthatnak a mennyországba, ha rendes emberként éltek, ezzel együtt borzalmas lehet úgy otthagyni a földi életet, hogy azt gondolják, ezennel akkor ők megsemmisülnek. Lehet ebben dac, düh, hogy

miért került ebbe a megalázó helyzetbe, s biztos vagyok abban, hogy a nem hívők többsége is becsületes ember, illetve a magukat hívőnek mondók között ugyanúgy vannak rosszak. Saját magam hallottam egy 84 éves barátomtól: micsoda dolog, hogy egész életemben hátat fordítottam a Jóistennek, s most, hogy bajba kerültem, mégis elkezdenék foglalkozni velem!

- Vagyis hogy eddig nem adtam semmit, most mégis elvárnám a csodát...

- Így van. Azt, hogy nem törődünk eddig Istennel, emberi fejjel gondoljuk végig, de az isteni igazságosság és irgalom ezen messze túlmutat. Olyanok vagyunk néha, mint az a koldus, aki egy kincses ládán ül, s nem tudja, mi van alatta. Átvitt értelemben néha egy életen át koldulunk ahelyett, hogy legmélyebb valóságunkban megtalálnánk a kincseket. Sok a rossz tulajdonságunk, amelyeket le kellene győzni, de ha ez sikerülne, akkor ott mélyen bent tudnánk találkozni önmagunkkal s végső soron a Jóistennel.

- Amikor az egészségügyről beszélünk, szinte mindig előkerül, hogy mennyire kevés a pénz, milyen rosszul fizetettek az orvosok és az ápolók. Ha holtan drasztikusan megemelnék a béreket, alapvetően megváltozna minden? A hangulat, a hozzáállás?

- Egyfajta könnyebbséget nyilvánvalóan jelentene, csökkenne az elvándorlás. Jó, ha van motiváló erő, amelyért magasabb szintű munka elvárható, akár érdekből is, hiszen ha jobban megfizetnek, akkor érdeked, hogy megtartsd az állásodat. Nyilván rossz és megalázó a mostani helyzet, ha azt nézzük, ki miért mennyi pénzt kap, s hogy ma is működik a hálapénz. De eszünkbe kell jutnia, hogy ennél sokkal szörnyűbb körülmények között is élnek emberek! Bizony szükséges tudomásul vennünk, hogy a földön megélünk veszteségeket, igazságtalanságokat. Ilyenkor senki ellenséggel nem kell küzdeni, önmagad legyőzése az örök életre szóló feladat. Ilyen az is, amikor csak anyagi természetű dolgok miatt szomorkodunk. Ezt le kell győzni, hivatásunk különben sem mérhető pénzben.

- Önt különösen nagy veszteség érte...

- Lassan egy éve lesz, hogy elveszítettem a kisfiamat, ami borzalmas csapás. Sokat szomorkodom, de mostanra eljutottam oda, hogy tudom, nem szabad reményvesztetté válni.

- Miben lehet reménykedni?

- Abban is lehet, hogy még itt, a földön rendeződnek a veszteségeink. De van egy magasabb rendű remény. Ez a feltámadásba vetett töretlen hit. Úgy vigasztalom magam a mai napig a kicsi elvesztése miatt, hogy ő örömben, boldogságba került. Arra van ígéretünk, hogy a kisgyermekek mindjárt odajutnak. S ez nem mérhető semmilyen földi örömhöz.

Néha megízleljük a mennyek országát egymás között, amikor nagy szeretetet, mélyből jövőt kapunk valaki mástól. Ilyenkor rés nyílik, megpillanthatjuk, mi az, ami ránk vár. Ebben az ígéletben kell hinni, reménykedni, máskülönben nem marad bennünk hajtóerő, amely mindennap előrevisz.

-Belegondolt abba, miért éppen önnel, önökkel történt mindez? Hiszen jó emberként éltem, sok embert megmentettem - nem szegte ezeket a tényeket a Jóistennek?

- Azt, hogy ki a jó, csak Isten látja tisztán. Persze az emberben felmerülnek ilyen gondolatok. Aztán a következő percben rá kell jönnie arra, hogy Isten soha nem büntet. Mójában állna minden rosszat megakadályozni a világban, s dühösek is vagyunk, hogy miért nem teszi meg. Istenben van titokzatosság, sokszor nem értjük, mit miért csinál, miért enged. Miért engedted, Uram, a második világháborút, miért engedted Auschwitzot? Am amikor ezt kérdezem, akkor csak porszemnyi igazságnak vagyok a birtokában. Ha azt mondom, hogy Isten rossz, s szórakozik, gúnyolódik velem, akkor a szeretetnélküliségbe rohanok bele. Ha elhiszem, hogy Ő jó, akkor is, ha nem értem mindazt, ami megtörténik, akkor abban bízom, hogy valami magasabb dolog felé nyit ajtót. Krisztus a kereszten arra az Istenre mond igent, aki látszólag ott hagyta szenvedni. Ennek kell szemünk előtt lennie mindig, amikor nagy veszteség ér. Míg én porszemnyi információnak vagyok a birtokában a világmindenséggel kapcsolatban, ő mindenről tud. Sokan szomorúságban töltötték a karácsonyt. Az hagyján, hogy nincs pénzük ajándéokra, de sok más bajuk van, betegséget, veszteséget élnek meg.

- És sokan az egyedüllétet...

- Igen, az egyedüllét. Arra kell gondolnunk, hogy a remény Isten irgalmassága. Ha létezik bennünk a remény, ha el tudunk mélyülni magunkban, megszólítva így Istent, akkor máris nem leszünk egyedül. Délkelet-Ázsiában erre állami szinten készítik fel az embereket. Thaiföldön és a szomszédos országokban nem katonának viszik el a fiatalokat, hanem elküldik őket egy évre a szerzetesek közé szemlélődő imádságot tanulni. A szemlélődésben tudsz közel kerülni Istenhez, s megtanulni, hogy nem vagy egyedül. Karácsonyor maga Krisztus születhet meg benned, a szívedben.

- Ön is éppen ilyen útra készül, ha nem is olyan messzire, s nem is egy évre...

- Tahitótfaluba megyek pár napra a Szív Lelkiségi Központba, Mustó Péter atyához. A legkülönfélébb emberek járnak hozzá buddhistától ateistáig, ő maga jezsuita. Nagyon fontos, hogy el tudjunk csendesedni. Nem azért, hogy gyógyuljanak a sebeink, hanem hogy közelebb kerüljünk Istenhez, s általa váljon jobbá a helyzetünk. Ilyenkor legtöbbit a lelki vezetőddel beszélsz, de számít persze az is, hogy közösségekbe kerülsz, látod, hogy a másik is ugyanazért érkezett.

- Az önhöz közel állók, a családtagok elfogadják, hogy a fájdalom feldolgozásának létezik ez a módja, illetve hogy létezik ez a kiút?

- Igen, az egész családom ezt az utat járja. Természetesen vannak különbségek a mélységben. Lehet, hogy egy beszélgetésben, tanúságtévi előadásban jobban át tudom adni a gondolataimat, hitemet, mint otthon. De emiatt nem szabad elkeseredni, bízni kell, a példamutatás beérik.

- Vagyis néha éppen azokkal a legnehezebb beszélni, szót érteni, akik a legközelebb állnak hozzánk...

- Igen, s sok szülő átesik a túldoldalra, a szentfázék stádiumba. Hogy nem is tudok már másról beszélni. Talán teljesen hétköznapi dolgokkal kellene foglalatzkodnunk, s csupán csepegtetni azt, amit a hitről gondolok. Amikor a jezsuiták elmentek Kínába missziózni, három évig ki sem ejtették Jézus nevét. Gyerekekkel foglalkoztak, segítettek, betegeket ápoltak, s csak mikor megkérdezték, mégis miért csináljátok ezt, akkor kezdtek apránként mesélni. Külön tudomány, hogy hogyan add át, mi egyelőre ott tartunk, hogy a fiaim néha fogják a fejüket, amikor belekezek.

- Kötelező lett az erkölcs- vagy hittan az iskolákban. Vajon a nagy egyházak felkészültek arra, hogyan nyissanak? Gyakran azt lát-

juk, hogy a kisegyházak, netán szekták sokkal hatékonyabbak egyes közösségek megszólításában.

- A kisegyházak nagy előnye, hogy mozgékonyabbak, gyorsabban tudnak reagálni. Ezzel együtt sok hiba is belekerül a rendszerükbe, nincs kellő megfontoltság. Az biztos: csodálatos és jó dolog, hogy visszatért az iskolákba a hitoktatás.

- A politika, a közélet irányában elkötelezett emberként ismertük meg, aki markáns véleményt fogalmazott meg a nagy ügyekről. Az utóbbi időben elfordult ettől a világtól?

- Nem fordultam el, egyszerűen a személyes, családi tragédia miatt kicsit kívül kerültem. De a kérdés nagyon fontos. Nem lehet elégszer rámutatni, hogy a politikus van a legnagyobb kísértésben, mivel neki valódi hatalom került a kezébe. Neki kell a legnagyobb küzdelmet megvívnia önmagával, hogy a pénz és a hatalom kísértését le tudja győzni. Ez emberi erővel csak ideig-óráig megy. Szerénynek, puritánnak megmaradni csak állandó felfelé nézéssel lehet, arra figyelve, hogy Krisztus a szívünkben legyen. Könnyű vékony jégre lépni, akár milyen magasztos célokkal indulunk. Beszélni könnyű, még hangosan imádkozni is, de a lényeg nem a hangerőn, hanem a tetteken múlik.

- A képmutatásról még nem is beszéltünk...

- A politikus számára szörnyen veszélyes ez, mert nemcsak magának okoz kárt, hanem a nagy embertömegnek, amely mögé sorakozik fel. A tömegek megcsúfolásával ér fel az, ha bármely vezető élete nem példamutató, függetlenül attól, hogy hova tartozik. A rendszeres imádság és bőjt segíti a lelkiismeret tisztaságát.

György Zsombor

Ima lelkipásztorunkért

Uram Jézus, legfőbb papunk és pásztorunk, kérünk, ne engedd nyájadat elszéledni. Köszönjük, hogy egyházközségeinkbe lelkipásztorunkat ajándékoztál. Áldd meg azokat,

akik nevelték, mindazokat, akik tanították, gondozták és jó példát adtak Neki. Segíts bennünket úgy viselkedni, hogy örömet találja szolgálatában. Szívesen hallgassuk szájából az Igédet és arra tevékenyen és helyesen válaszoljunk. Segítsük Őt egyházközségeink minden lelki és anyagi gondjában.

Mutasd meg lelkiismeretünknek, hogy mit tehetünk a magunk helyén a lelkek érdekében. Hallgasd meg Pásztorunk minden imádságát, vedd szívesen kezéből bemutatott közös áldozatunkat, a Te örök áldozatodat. Hullasd bőségesen közreműködésével a szentségek kegyelmét híveid lelkébe.

Adj Neki megértést, türelmet, szomorúságában vigasztalást. Teljék öröme gyermekeink fejlődésében, a hívek hűségében, egyházközségeink tagjainak tanúságtételében. Segítsd Őt, hogy szívesen menjen azok után, akik Tőled elszakadtak. Híveid számtalan botlásánál, hibájánál és nyelvük feken nem tartásánál készségesen gyakorolja az irgalmas szeretet megbocsátását. Támogasd, hogy együtt érezzen betegekkel, vigasztalást nyújtson a gyászolóknak, együtt örüljön az örvendőkkel. Szenteld meg Őt Szentlelkeddel és ajándékozd meg a végsőig való kitartás kegyelmével. Köszönjük, hogy lelkipásztorunk személyében közöttünk vagy, s maradj mindig velünk Uram. Ámen.

/Ez az ima ismeretlen szerzőtől való az 1850-es évekből/
Közreadja: Forjanné Éva

Nő és férfi

Melyik ér többet: a nő vagy a férfi? ... A nő nem ismeri a világosságot, a férfi nem ismeri a meleget. A nőből hiányzik az igazi teremtő-erő, a férfiból az igazi éltető-erő. A nő, ha dolgozik, munkájába örömeit-bánatait, egész világát belesugározza; a férfi, ha dolgozik, munkája minden mást elfüggönyöz előle. A nő, ha kártyázik, feloldódik a játszócsoportban és nyerni a játszóktól akar; a férfi, ha kártyázik, ráhurkolódik a játék váltakozására és nyerni a játékban akar. A nő, ha felbont egy narancsot, s abból pár gerezdet feléd nyújt, szinte önmagát bontotta fel, saját érzésvilágából nyújtja feléd azt, ami belőle téged illet; a férfi, ha jó szívvvel étellel kínál, örül, hogy neked is adhat abból, ami az övé. A nő a szeretett nőt, mint a saját életének mámorra teljesülését keresi; a férfi a szerelemben a mámor zárt, folyton-fokozódó egészét keresi. A férfi lényé kemény

mag, a nő lényé csupa vonatkozás. A családi, vagyoni és egyéb körülmény a férfinál: életének formálója; a nőnél: maga az élet. Egy férfit akkor ismerhetünk meg igazán, ha az emberekhez és körülményekhez való vonatkozásait sorra vesszük. ... Melyik ér többet; a nő, vagy a férfi? Mindegy. Bármelyik elérheti a legvégsőt: a teljességet. De mind-egyik más módon: a férfi saját zárt lényét fejleszti egyre nyitottabbá, teljesebbé, a nő, mint egy puha melegség, száll a végső, puha meleg fészekbe.

Weöres
Sándor

Milyen az erkölcs hazátokban?

Nagy Sándor, a makedónok híres királya egy alkalommal Afrikába látogatott, hogy a birodalmához tartozó tartományok erkölcsait tanulmányozza. A feketék lakta ország fekete királya nagyon szívélyesen fogadta. Aranytálon aranygyömszőket vittek az uralkodó elé, hogy fogadja el ajándékol.

- Nem azért jöttem, hogy kincseiteket megismerjem, hanem erkölcsi szokásaitokat szeretném látni – utasította vissza Nagy Sándor az ajándékokat.

Éppen kapóra jött, hogy aznap törvényt napot tartottak az országban, amikor minden alattvaló a király elé járulhatott igazságtevés végett. Egy férfi lépett a fekete király elé:

- Uram, királyom! Egy zsák polyvát vásároltam a szomszédomtól, és a polyva közt egy aranykincset találtam. Visszavitettem a szomszédnak, de ő nem akarja visszavenni az aranyat, pedig csak a polyva az enyém. Szólj neki, hogy fo-

gadja vissza...

Ekkor előlépett a szomszéd:

- Te egy zsákot vettél tőlem mindazzal együtt, ami benne van. Ezért az arany is a tiéd, nem vehetem vissza.... Királyom, beszélj a lelkével, hogy ne akarja visszaadni.

A király erre megkérdezte a vásárlót:

- Van-e gyermeked?

- Igen, egy fiam.

- És neked van-e egy lányod? – kérdezte a másikat.

- Nemcsak egy, három is – felelte az ember.

- Jól van –mondta a király-, a kincset a vevő fiának kell adni. A fiú pedig vegye el az eladó valamelyik lányát, aki neki tetszik. Így azután egyikőtöké se lesz a kincs, mégis mindkettőtöké, mert a családban marad.

Tetszett a közönségnek a fekete király bölcs ítélete, de nem tetszett Nagy Sándornak:

- Hogy lehet ilyen ostobán bíraskodni – mondta a többiek megrökönyödésére -, nálunk ezt másképpen csinálták volna.

- Hogyan? – kérdezte a fekete király.

- A bíró mindkettőnek leütötte volna a fejét, és a kincs a királyé lesz – válaszolt Nagy Sándor.

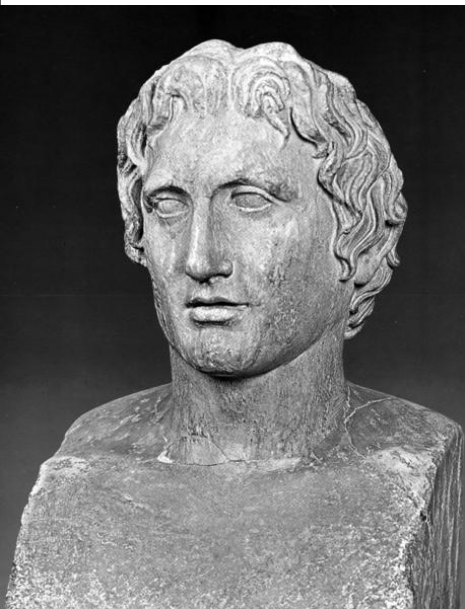
Ezen aztán az ottaniak csodálkoztak szerfölött.

- És ott nálatok még süt a nap? És hullat áldást hozó esőt az ég? – kérdezte a fekete király.

- Igen, igen – erősítette kétszer is a makedón király.

- Akkor ez a büntelen állapotok miatt van – szolt az afrikai-, hogy életben maradjanak. Mert ilyen igazságtalan emberek kedvéért nem sütne a nap és nem esne az eső...

Johann Gottlieb Herder nyomán

G y e r m e k o l d a l

Melyik bibliai jelenet ez? Keresd meg az 5 különbséget!

PINGPONGLABDA-KERGETÉS

Szükséges eszközök: kanál, spárga, pingponglabda
Az ismerős, régi játék mindig jó kedvre deríti a csoportot.

Spárgával a derekunkra kötött kanállal kell a pingponglabdát a célba juttatni. Lehet egyéni és csapatverseny. Akár kapura is lehet játszani. Nagyon fontos, hogy a játékszabályokat előre pontosan rögzíteni kell.

Játszani Jól

Ministránsok téli túrája február 28-án

Minden ministránsunkat szeretettel várjuk a február 28-án, szombaton esedékes téli túránkra.

Fehér Villám buszunkkal 7 órakor indulunk a templom elől. Székesfehérvárra, a királyok városába megyünk, hogy megmérkőzzünk fociban és teremhokiban a veszprémi kispapokkal.

Az izgalmas meccsek után szinte pihenés lesz a séta az egyházmegyei múzeumban, ahol interaktív kiállítást tekinthettek meg.

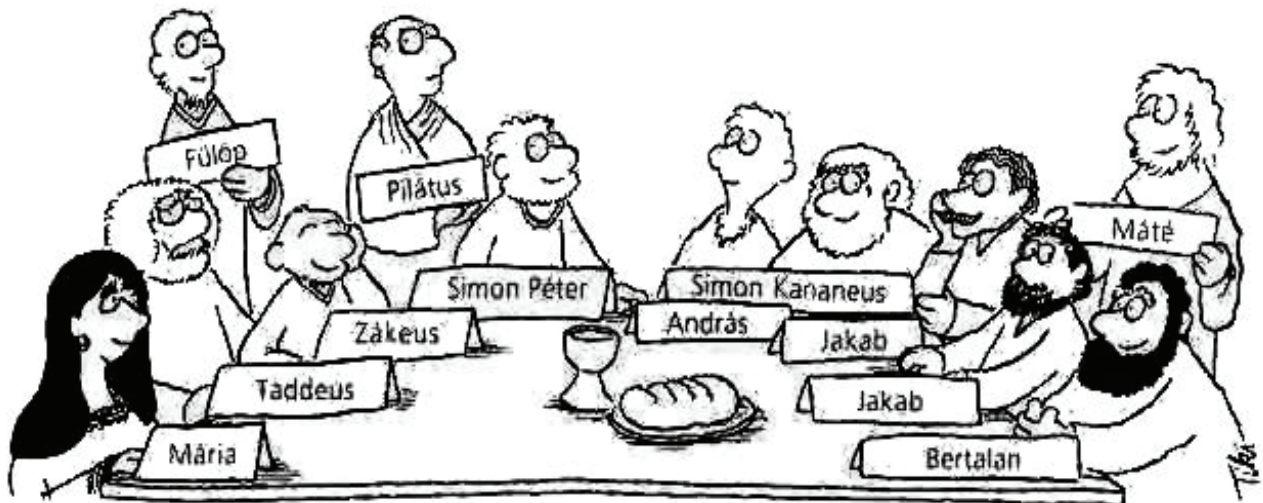
A focira az ottani ciszterci gimnázium tornacsarnokában kerül sor.

Elemőzsiáról gondoskodj, mert azt nem tudunk biztosítani.

Minden tetre kész oltárszolgára szükségünk lesz, mert a tisztelendő urak is fenemód edzenek.

Este 7 és 8 óra között érkezünk majd a templomunk elé.

KÉMEK AZ UTOLSÓ VACSORÁN - Jézus utolsó vacsorájáról hárman hiányoznak és hárman tévedésből jöttek el. Kik ők és kik hiányoznak?

KÍSÉRTÉS

Ha az aktív keresztény életet élő hívő Isten és felebarátai táborát választotta már, a gonosz lélek elégedetlen. Megegyezik, hogy az élet bizonyos perceiben a kísértés zakatolása, amelyet eddig elnyomott a Szeretet Éneke, felülkerekedik és sokkal erősebb lesz, sokkal csábítóbban hangzik fel mint valaha. Isten megengedi ezt a próbát, sőt sokszor úgy tűnik, mintha süket maradna gyermeke segítséget kérő hívására is, hogy lemérje bizalmát és még nagyobb ragaszkodásra készítse. Mindaddig, amíg a hívő mindent nem Istentől vár, mellőzve a saját maga erejét, nem ismeri meg a békét. Mert egészen kicsivé kell lenni ahhoz, hogy elférjünk Isten fenntartó tenyerén...

*

„Jézus bárkába szállt és tanítványai követték. Egyszerre csak heves vihar támadt a tavon, úgy hogy a hullámok elborították a bárkát, ő azonban aludt. Tanítványai felkeltették és kérlelték: "Uram, ments meg minket, mert elveszünk!" Azután fölkel, parancsolt a szélvésznek és a víznek, mire, nagy csend lett" (Mt., VIII, 23-26).

« Bizony mondom nektek: Ha meg nem változtok és olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába" (Mt., XVIII, 2-3).

*

Uram, nem bírom tovább,
Holtfáradt,
összetört vagyok.
Reggel óta küzdök, hogy meneküljek
a kísértés
karjaiból, amely hol gyöngéd, hol meggyőző,
hol érzékeny, hol érzéki; libeg és táncol előttem,
mint egy csalogató lány a vásári bódék
kapuiban.
Mitévő legyek?
Hová, merre menjek?
Rám les, utánam jön, megrohan.
Kiszököm a szobámból, s amint a másikba lépek,
már ott ül és vár rám.
Újságot veszek a kezembe; ott van, ott búvik
meg egy jelentéktelen kis cikk sorai mögött.
Sétára megyek, szembe jön velem és egy ismeretlen mosolyán át kacsint felém.

Hátat fordítok és a falnak nézek; az egyik plakátról tekint le rám.

Hazamegyek és a munkámba menekülök; a dossziék felett szunyókál, s felébresztem, amint kezembe veszem az első lapokat... Kétségbe esve, a fejemet két kézre fogva lezárom a szemeim, hogy ne lássak többé semmit, De újra csak belébotlok, mert életerős és vidám: otthon érzi már magát zárt ajtóim mögött.

Mert feltörte otthonom ajtaját,

A bőröm mögé siklott,
az ereimbe bújt,
az ujjam hegyéig hatolt.

Emlékezetem rései közé fészkelte magát,
A képzelő erőm fülébe dalol sziréni hangon,
Az idegeimen játszik, mint egy gitár felhangolt,
feszített húrjain.

Ki vagyok, mi vagyok, hol vagyok? Nem tudom.
Nem tudom, hogy valóban kívánom-e ezt a felém integető bűnt,

Azt sem tudom már, hogy előle futok-e vagy éppen utána?

Szédület ragad meg, a mélység vonz maga felé,
mint a vakmerő hegymászót hívja, csalja, s
aki egyszerre azon veszi észre magát, hogy
sem felfelé, sem lefelé nem mozdulhat tovább.
Segítség, Uram, segítség!

Itt vagyok, Gyermekem.

Nem hagytalak el.

Milyen kishitű vagy!...

Túl gögös vagy:

Még mindig a magad erejében bízol.

Ha sértetlenül akarsz kikerülni minden kísértésből, botlás nélkül, nyugodt és zavartalan lélekkel, minden gyengeség nélkül, akkor

Teljesen kezeimre kell magad hagynod. Ismerd el, hogy sem elég nagy, sem elég erős

önmagadban nem lehetsz.

El kell fogadnod, hogy vezesselek,

Mint kisgyermeket:

Az én gyermekemet!

Nos, add a kezembe a kezéd, s ne félj!

Ha sáros az út, a karjaimba veszlek, és úgy viszlek tovább.

De légy kicsi, egészen kicsi kis gyermek,

Mert az Atya csak kis gyermekeit hordja karjaiban...

Michel Quoist

Február

1
Méltó volna, hogy örömet szenvedj egy keveset
Krisztusért,
mikor sokan sokkal többet szenvednek a viláért.

2
A belső ember egykettőre összeszedi magát,
mert egészen sohasem feledkezik rá
az odakint valókra.

3
Légy hálás a legcsekélyebért is,
akkor méltó leszel arra, hogy többet kapjál.

4
Írd szívedbe minden szavamat,
és fontolgasd gondosan,
mert szükséges lesz rája kísértés idején.

5
Gyökereztesd szívedet erősen az Úrba,
és ne félj az emberek ítéletétől,
ha lelkiismereted ártatlannak, igaznak jelent ki.

6
Mit adhat neked a világ Jézus nélkül?
Jézus nélkül lennünk savanyú pokol,
Jézussal lennünk édes Paradicsom.

7
Legyen tiszta a lelkiismereted,
akkor Isten lesz erős védelmeződ,

8
Mert olyankor szorgalmasabban keressük
belső bíránkat, Istent,
amikor ott kint semmibe vesznek az emberek:
és semmi hitelünk sincs előttük.

9
Igen ritka, hogy valaki teljesen mentes volna
önmaga keresésének szennyétől.

10
Titokban sokan önmagukat keresik mindabban,
amit véghez visznek, és maguk sem tudják.

11
Vesd minden bizalmadat Istenbe,
félelmednek, szeretetednek egyetlen tárgya ő legyen.

12
Minden szent annál alázatosabban vélekedik önmagáról,
minél közelebb van az Úrhoz, minél kedvesebb neki.

13
Attól is gondosabban őrizkedjél,
azt is győzd meg magadban,
amit másokban legtöbbször hibáztatasz.

14
Gyakran kevés bennünk a lélek,
azért fakad olyan könnyen panaszra
szegény testünk.

15
Esténként mindig örülni fogsz,
ha a napot hasznosan töltöttél

16
Szükséges, hogy mások súlyosabb szenvedéseit

eszedbe idézd,
hogy könnyebben viseld saját kicsinyke terheidet.

17
Előbb legyen meg benned a béke,
akkor mások közt is békességet szerezhetsz.

18
Te tudod, Uram, mi szolgál előmenetelemre,
és mekkora zaklatásra van szükségem.

19
Igazán nem nagy dolog, ha olykor-olykor
keményebb szót kell hallanod,
ha már ostorcsapást el nem viselhetsz.

20
Nem árt az, ha mindenkinél alábbvalónak
gondolod magadat,
de nagyon sokat árt,
ha csak egynek is elébevágysz.

21
Teljék tetszésed mindenk fölött
az örök Igazságban,
ne legyen soha tetszésedre alantas semmiséged.

22
Ha abból élsz, ami benned van,
nem fogod sokba venni az elszálló szavakat

23
Tartsd szemed előtt folyton, hova tartasz,
s hogy az elveszett idő nem tér vissza soha.

24
Úgy van rendjén,
hogy Istent tartsd
legfőbb és legvégső céloknak,
ha boldog akarsz lenni

25
Ha Krisztus a tiéd,
gazdag vagy, és semmi másra nem szorulsz.

26
Az ember míg csak él, teljesen sohasem lehet
biztonságban a kísértésektől,
mert bennünk van a kísértések forrása.

27
Milyen boldog az előrelátó,
aki igyekszik olyan lenni életében,
amilyen akkor szeretne lenni,
amikor majd meg kell halnia.

28
Nagyobb gondviseléssel veszel te körül, Uram,
mint amekkora gondot én önmagamra viselhetek.

Februárban Kempis Tamással

Fülön csípni a kölyköt

Belefeledkezős mesékre lenne szüksége a gyerekeknek, a bibliai történetek igazságát pedig olyan természetesen kellene magukba szívniuk, mint a levegőt – véli Miklya Zsolt költő. Az irodalom gyógyító erejéről, a „masszirozós meséről” és a férfiaság mi-benlétéről is beszélt portálunk mikrofonja előtt az ötgyermekes édesapa, számos gyermekvers szerzője.

A Károli egyetem gyermekirodalmi kurzusáról jön épp. Költő, miért kezdett el tanulni arról, amit lassan két évtizede művel?

Ez olyan, mint az ünnep: időnként meg kell állni, és másik szinten ugyanazt végiggondolni. Végre egyszer alaposabban átgondolhatom, hogy is van ez, és felfedezhetek olyan összefüggéseket, amik fölött átsiklottam. Nagyon jó beszélgetésből, izgalommal jöttem ide, a csoportunkban műhelyhangulat alakult ki egy-egy könyv, szöveg körül. Az irodalomnak az a lényege, hogy úgy vigyen be az emberek életébe létproblémákat, hogy arról elkezdjenek gondolkodni, beszélgetni, megmozgassa a képzeletüket. A legviszafogottabb gyermeknek is hamar fel lehet fedezni a fantáziavilágát. Ha olyan történeteket adunk neki, amelyek felkeltik az érdeklődését, akkor megmozdul ez a fantáziavilág, és ott valami keletkezik.

Mi mozgósíthatja a gyerekeket?

Tanítóként kezdtük a pályánkat a feleségemmel, Mónikával. Először Ecsegfalvára, egy Békés megyei kis faluba kerültünk, egy peremterület peremén élő népességhez. Rögtön nagyon szerettünk ott lenni. Az osztállyal egyszer a Csalóka Péter rövidített változatát adtuk elő Weöres Sándortól. Az volt a dilemmám, hogyan osszam ki a szerepeket, mert a két fiú főszereplőnek nagy szövegmennyiséget kell megtanulni. Elképzelttem, hogy a főszerepeket a két legjobb tanulóra osztom, de mivel nem akartam rájuk erőltetni, hagytam, hogy ők válasszanak. A lányoknál bejött, amire számítottam, a fiúknál viszont a jó tanulók a két legjobb epizódszerepet választották. Az egyik főszerepre az osztály közmegejtés szerint legrosszabb magaviseletű gyereke vállalkozott, Csalóka Péter szerepére pedig egy olyan fiú, aki gyakorlatilag nem tudott olvasni. A szerepét szájról tanulta meg, otthon a szülei olvasták neki a szöveget. A „rossz gyerek” pedig egyszerűen elemében volt. Megkapta azt a feladatot, amitől fontos lett, az egyik legfontosabb az osztályban egy-másfél hónapon keresztül, és jól csinálta, és ettől a helyére került. Megelevenedett számára ez a szövegvilág, és lubicolt a szerepében. Frenetikus előadás lett. Kétszer adtuk elő, szándékosan nem vittem tovább, mert úgy éreztem, ami történt, az nekünk és rólunk szól, ennek a kicsi közösségnek a története. Mindenki átlépett a saját határain, a csapat is: azzal, hogy elfogadta őket főszerepben. Mindenki élvezte a próba-folyamatot és az előadást. Ez volt az első

élményem arról, mit jelenthet egy ilyen munka.

Mit gondol, hogyan lehetne változtatni azon, hogy jóformán olvasni nem tudó generációk kerülnek ki az iskolapadból?

A funkcionális diszlexia valóban elég magas arányú, gyakorlatilag sokan egy Tesco-katalógusnál magasabb szinten nem tudnak olvasni.

Ezt egy olyan iskolarendszer produkálja, amelyik nem törődik kellőképpen azzal, hogy a gyerekek őket megérintő, számukra valóban egzisztenciális élménnyé váló szövegeket olvassanak. Kortárs irodalmat szinte alig lehet találni a tankönyvekben, olyat viszont igen, ami a gyerekek számára hasonlít kicsit a Biblia szövegéhez, tehát külön értelmezési aktus kell ahhoz, hogy megértsék a szöveget. A Kincskereső kisködmön szövegének a felfogásához például külön értelmezési procedúrán kell átesniük, nem tudnak már elsőre belefeledkezni. Belefeledkezős szövegekre lenne szükség nagyon sokra. Minél kisebb a gyerek, a szövegnek annál inkább az ő élményvilágából kell táplálkoznia, amiben él, mozog. Nem szabad, hogy az első szövegélményeit is már szótárzni kelljen, mert nem érti. Nagyon sok kortárs szöveggel és azok által közvetített élethelyzettel, problémával kellene, hogy találkozzon minden gyerek, és ezeken kellene rákapniuk az olvasásra. Könnyen lehetne iskolai szinten olyan jelenséget teremteni akár egy-két éven belül magyar iskolákban is, mint amit a Harry Potter-könyvek elértek, amelyek egyszerre nagyon sok olvasót bevontak.

Őn jórészt verseket ír, de mintha a líra nem lenne túl népszerű manapság...

Jóval nehezebb ma a vers helyzete, mint korábban. Vizuális korban élünk, nem hangzó korban, ezért is került peremhelyzetbe a líra. Kapunk egy rakás képi sémát, de saját belső képi világa nehezebben alakul ki annak a gyerekeknek, aki állandóan a képernyőn nézi a készen kapott képeket. Ám ha kap egy jó szöveget, az előhívja a belső mozt. Képzeteiben aktiválódik a történet, és a gyerek egyszerűen benne él, abba képzeletbe bele magát. A vers meg akkor jó, ha elkezdődik a dűlögatni, mondogatni; ha úgy él benne, mint a zene. A ritmikus, dallamos, verses szövegeknek eredetileg az volt a funkciója, hogy jobban rögzüljenek az emlékezetben. Nem véletlen, hogy a Biblia jelentős része is vers. A héber vers jellemzője a gondolatrítmus, ami ismétlődő szövegrítmus. A népköltészet is ilyen hagyomány. Ötven-száz évvel ezelőtt még természetes volt, hogy valaki kapásból el tud neked énekelni ötven népdalt a hangulatának megfelelően.

Min múlik a mondott történet varázsa?

Nagyapám nagy történetmondó volt, tipikusan az, akiből soha nem lesz író. Nagyon szeretet mesélni, voltak sztenderd történetei, amik róla és a családról szóltak. A zsidó ünnepeken szokás, hogy fölolvassanak egy történetet vagy elmondják a szabadulástörténetet. Ő is mindig elmondta a saját exodusát, egy kicsit mindig másként, de mindig ugyanazt. Ötvenszer vagy százszor is hallottam ezeket az elbeszéléseket. Hogy mi történt, az

az ő elmondásaiban is mindig módosult. Ami megtörtént, az a sok-sok mondás során bizonyos sémákba rögzült – ezeket megjegyezte, de a sémák közötti réseket kitöltötte az éppen aktuális hangulataiból kiejtve. Amikor mesélt, beleadta a lényét, saját magát. Létfonosságúvá vált számára a dolog. Ha ilyen egy történet, akkor életre kel. Ha így mondják el neked, valóság-nak érzed, bár nem tudod leellenőrizni, hogy így történt-e. Ha egy szöveg jól van megírva, hasonlóan valóságnak érzed, akkor is, ha fikció. A Gyűrűk Ura fikció, de valóságosabbnak érzed, mint egy rosszul megfogalmazott dokumentumregényt. Nem azon múlik tehát a valóságértéke, hogy vissza lehet vezetni valamiféle dokumentációban, hogy pontosan úgy történt, hanem hogy felidézni benned az életre valóságot. Érzed, hogy ennek csak így lehetett megtörténnie.

Ami az írott szöveget illeti, az elmúlt évtizedben mintha a bibliaolvasást előbb a keresztény szakirodalmak felé fordulás szorította volna háttérbe, majd a regényolvasás, az utóbbi időben pedig mintha a mesék iránti vonzódás erősödött volna fel...

A mese nagyon organikus, nem is igazán értek egyet azokkal az értelmezőkkel, akik a Biblia igazságait szembefordítják a mese megfogalmazta igazságokkal, annak ellenére, hogy lehet Igéket citálni ennek az igazolására. Mégis, a mese valami nagyon mélyen gyökerező emberi alapszerkezetet fogalmaz meg. A mesei archetipusok és fordulatok olyan elemi, minden szemléiségben lezajló történetek, amelyeket felnőtként is felismerhetünk magunkban. Vannak már olyan csoportos foglalkozások is, amelyek a mesét terápiás céllal használják. A csoport tagjai a mese szereplőivel azonosulva saját lelki mechanizmusait élik át újra, egy másik szinten. Ez a másik, szimbolikusabb szinten való átélés segít az embernek saját maga megismerésében.

De vajon miért olyan népszerű ma a mese?

Erre mindig lesz igénye az embereknek, de ma, amikor az egyik legnagyobb probléma az, hogy kicsi helyen rengetegen vagyunk, érzékenyek vagyunk, okosak vagyunk, szépek vagyunk, működik a fantáziánk, mindent szeretne, szeretné bekebelezni a világot, mint a kisgyerek, a képzeletünknek szüksége van táplálékra. Nem lehet beszűkíteni ezt a képzeletet, ezt az iszonyú mennyiségű, összeszoruló képzeletvilágot. Valahogy működtetni kell, be kell tölteni. Ehhez történetekre van szükség, szimbólumokra, hangokra, képekre. Csomó mindenre, amitől úgy érzi az ember, hogy a képzeletében keletkező világ és a körülötte lévő világ között valami érintkezés, kapcsolat van. Mert ha bezárul egyik vagy a másik önmagába, akkor teljes elszigetelődés következik be. Ezeknek a mesei világoknak az a feladata, hogy megtalálják a helyüket az emberi képzeletben, és segítsék, szabályozzák, inspirálják az ember saját létéhez fűződő viszonyát, hogy az rendezettebb legyen. Talán azért változik olyan rohamosan a világunk, mert túl nagy hatalmat kapott a képzelet arra, hogy alakítsa a világot.

Hogy érti ezt?

A mai ember azt éli meg, hogy sokkal kisebb a jelentősége az énjének, mint amire az az én kifejlődött.

Túl nagy lett az énünk, mindaz, ami az éntudathoz tartozik, túl nagyra nőtt. Ezért van az, hogy sokkal kisebb a valóságos kontrollfunkciója az ének, mint amekkora az igénye, a kapacitása arra, hogy kontrollt gyakoroljon. Így aztán egymáson gyakoroljuk. Mindenki mindenkinek a hatalmása – mert nemcsak a képzelőerő működik ilyen burjánzó módon, hanem a kontroll is. Bizonyos értelemben a Biblia egyik alaptanítása számomra az, hogy: „én, szállj le magadból!” Vedd észre, hogy nem te vagy a középpont, nem körülötted forog a világ! Akkor a éned van, és mindenkinek akkor van – ebből mi származik? A bibliai tanítás nem az, hogy fújok ötszáz Igét, hanem hogy ki tudok-e ebből az énből szállni és mások felé fordulni. El kell fogadni, hogy az enyém is csak egy kis én a sok én között, és nem körülöttem forog a világ. Ha ennyi mindennapi gyakorlatommá válik, akkor az már releváns bibliai alap és tudás. A költő számára az énje az egyik legfontosabb munkaeszköze, anélkül, hogy átvénné a folyamat fölötti kontrollt, pedig mindig kontrollra törekszik. Lehet, hogy ez a bűn: hogy az én mindig uralni akarja a folyamatot, miközben a folyamatnak való átadottságán múlik az egész.

Mintha nem akarnánk azzal a feszültséggel együtt élni, hogy az életünk történet is, vagyis prózái. Mintha minden pillanatban a teljességet szeretnénk birtokolni, vagyis bizonyos értelemben líraivá akarnánk tenni az életünket...

A líra számomra nem éteri, hanem nagyon is érzéki. Az érzelhetetöből keletkezik: érzéki tapasztalatokból indul el, és olyan dolgokat jár körül, amelyek benyomásként ott vannak az emberben, de valahogy nem tudja tökéletesen kimondani ezeket. A lírai mű forrásvidéke mindig a kimondhatatlan megtapasztalása. Csak körbe tudom járni, mint a táncban, csak épp hangokkal, szavakkal, dünnögésekkel. Nem jelentésekre figyelve, hanem a jelentések által keletkezett asszociációs mezőre. A líra olyan, mint ha ráfeküdnél a hullámozó vízre. Nem arra a pontra figyelsz, ahol érintkezel a vízzel, hanem rajta fekszel az egészen. Nem a tested körvonalát érzed a vízzel való találkozásban, hanem úgy érzed, hogy benne vagy.

Foglalkoztatók, mesekönyvek, gyermekbiblia, verseskötet, társasjáték – feleségével. Mónikával együtt sok és sokféle alkotás van már Önök mögött. Mikor kezdett el írni?

A vers gimnazista korom óta bennem bujkált, épp a tanítás idején tört elő újra. Ezek persze akkor még középszerű, dilettáns munkák voltak, egy tanító bácsi verselése. A gyerekekkel közös munkánk viszont igazi alkotómunka volt. Én több mint tíz évig tanítottam, és Mónikával eljutottunk a taní-

tásban egy olyan pontra, amikor az alkotójelleg túlsordult. A mai magyar iskolaszervezet nem fogadja ezt be igazán, valahogy olyan a szelekció, hogy már eleve kevésbé alkotóképes emberek kerülnek a katedrára, nem is várják ezt el a pedagógusjelöltektől, vagyis egy alkotóműhelyt iskolai szinten nem lehet jól kialakítani. Mi az óráinkra saját munkalapokat készítettünk, mert minden csoporttal másként kellett haladni, mint ahogy azt a tankönyv megszabta. Egy idő után pedig szerettünk volna valami olyat kitalálni, ami működteti magát akkor is, ha nincs pedagógus a gyerekekkel. Ekkor találtunk ki olyan történeteket, játékokat, amik maguktól is bevonják az olvasót, a játékost, nem kell hozzá „szakember”.

Őn hogyan alkot?

Általában azok a jó versszövegek, amik spontán születnek. Ilyenkor nem gyerekeknek írok, hanem én vagyok a gyerek.

Rengeteget gajdolgok meg dúdolgok. A gyerekeim poénkodnak, hogy „apa megint nyelveken szól”. Van, amikor ez a belső zene egyszer csak spontán nyelvi futamokban, szólalomban, játékokban is megjelenik. Van úgy, hogy komplett versként jön. Hogy egy ilyen vers pontosan kinek szól, az egy másik szintű munka. Weöres Sándor sem gyerekeknek írta a versei

zómét, hanem volt egy szemfüles szerkesztő, aki fölsírmerte, melyik verse mire való. Ha elkezdek játszani csak úgy, nem tudom, hogy ez egy borzasztó dilettáns munka, vagy pedig az lesz az életművem egyik legklasszabb darabja.

És ez nem zavarja?

Sokat tépelődő, kínlódó, szinte folyamatos krízisben lévő ember vagyok. Ezt már úgy fogadtam el, mint munkahelyi feltételt, mint a bányász, aki veszélyes üzemben dolgozik: ha nem vállalom magamra a krízist, nem tudok alkotni. Amikor pedig megjelenik valami, testet ölt egy ötlet, nem is tudok igazán magamhoz térni, hogy ilyesmi miért történhet velem.

Mit szeretne elérni az alkotásaival?

Bevinni úgy a mindennapi életbe a Biblia világát, hogy az ne elkülönített valami legyen, hanem olyan, mint a levegő, amit nem felejtünk el beszívni. Céлом, hogy a gyerekek a Biblia világát a saját maguk számára releváns világgé fogadják el és éljék meg, természetes módon. Kristóf unokáinknak fölfedeztem egy új műfajt, ez a masszírozós mese. Masszírozás közben nagyon jól lehet mesélni, de ez egy olyan típusú mese, ami szintén nem rögzíthető, nem lehet leírni, nem is szabad, mert ahhoz az élethelyzethez kapcsolódik, amit együtt megéltünk, és amiből pihenni készül. A legfontosabb dolgok, amik akkor eszembe jutnak, belemaszírozódnak, így a mese egyszerre hallható és olvasmányos is, ami beépül.

Sokára mondta ki magáról, hogy költő, de mostanra több alkotóműhelynek is tagja. Az egyik a családjá, a másik az Író Cimborák nevű társaság.

Akkor érzem jól magam, ha alkotóműhelyben dolgozhatok. Ha társalkotok. Az alkotómunka számomra nem azonos a produktumok létrehozásával, hanem azt jelenti, hogy alkotóként veszek részt a saját életemben/életünkben – így nem idegenedek el tőle. Ha pék vagy, tanító vagy vasutas, akkor is átélheted ezt az életed bármelyik pontján. Ugyanakkor lehetsz kiemelt helyzetben, az életed mégis lehet olyan zárt valami, aminek mindehhez semmi köze. Alkotni azt jelenti: kapcsolódni.

Ma már kuriózum, hogy családapa, évtizedek óta ugyanannak a nőnek a férje, keresztvén férfi, aki a gyerekekre gondolta alkot...

Ahhoz, hogy alkothassak, csapatjátékosnak kell lennem. Van, amikor olyan szerepet válllok magamra a saját férfiidentitásom teljes megélésével, ami mások szemében női feladatkör.

Ma attól leszek férfias, hogy hazamegyek, megfőzöm a családomnak a hétfői ebédet, és tanulni fogok. Azt üzenem a férfításaimnak, hogy tanuljanak meg a társadalmi szerepekkel rugalmasabban bánni, akkor férfiasabbak lesznek, és nem fognak fölösleges dominanciaharcba keveredni a feleségükkel. Egyébként sok költőben, aki gyerekeket ír, fülön lehet csipni a kölköt. Mert ők meg tudják őrizni a saját gyerek- és kamaszleányukat, a személyiségfejlődésük furcsa játéka ez. Míg az átlag felnőtt ezt már lezárta, letudta, nem foglalkozik vele, bennük még ott van. Úgy lépetnek ezeken a létszinteken, mint egy lépcsőn; persze, néha összekeverednek a fokok.

Jakus Ágnes

Átvétel a parokia.hu portálról

A Boldogságos Szűz üdvözlése (SALUTATIO BEATAE MARIAE VIRGINIS)

Üdvözlégy, Úrnőnk,
Szentseges Királynénk, Istennek szent szülője, Mária,
Ki szűz lévén templommá lettél,
És választottja a szentseges mennyei Atyának,
Ő szentelt meg téged szentseges szerelmes Fiával
És a Vigasztaló Szentlélekkel.
Minden kegyelem teljessége és minden jóság
Lakozott és lakozik tebenned.
Üdvözlégy, te, Isten palotája;
Üdvözlégy, te, az ő lakozó sátra;
Üdvözlégy, te, az ő lakóháza.
Üdvözlégy, te, az ő palástja;
Üdvözlégy, te, az ő szolgálója;
Üdvözlégy, te, az ő anyja,
Legyetek üdvözölve, ti, szent erények, mind,
Kik a Szentlélek kegyelméből és megvilágosításából
A hívek lelkébe ereszkedtek,
Hogy a hitetleneket Istenben hívő emberekké
Formáljátok át.

Assisi Szt. Ferenc

Ravasi bíboros nyitotta meg Párizsban a fény nemzetközi évét

Gianfranco Ravasi bíboros, a Kultúra Pápai Tanácsának elnöke a fény teológiai szimbólumáról tartott beszédével nyitotta meg a fény nemzetközi évét Párizsban, az UNESCO székházában – tájékoztat a Vatikáni Rádió.

Gianfranco Ravasi bíboros, a Kultúra Pápai Tanácsa elnöke a fény nemzetközi évét (International Year of Light) a világosság és a fény teológiai szimbólumát elemző beszédével nyitotta meg január 19-én Párizsban.

„A fény nem Isten, de Isten fény” – mondta a bíboros a megnyitóünnepségen. „A fény minden civilizációban fizikai jelenségből szimbolikus archetípussá válik, végtelen spektrumú metaforikus, különösképpen vallásos jellegű kisugárzással. Az elsődleges kapcsolódás kozmológiai jellegű: a fény belépése a teremtett világ létének, létezésének abszolút kezdete” – hangsúlyozta. Ravasi bíboros szerint a fénynek „teológiai” minősége van, ezért az Istenről való beszéd analógiája. Más civilizációkkal ellentétben azonban, amelyek egyszerűsítő módon a fényt (főleg a napfényt) magával az istenséggel azonosítják, a Biblia „egy jelentőségteljes megkülönböztetést vezet be: a fény nem Isten, de Isten fény”. Innen ered a János evangéliumát megnyitó himnusz, ahol „a Logosz, az Ige-Krisztus úgy jelenik meg, mint az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít”.

Ezt követően a pápai tanács elnöke a sötétség-fény szembeállításról mint spirituális paradigmáról elmélkedett: a fény egy dicsőséges és létteli jel, szent és transzcendens metafora, azonban nem passzív, hiszen feszültséget teremt ellentétpárjával, a sötétséggel, ily módon az erkölcsi és egzisztenciális küzdelem szimbólumává alakul át.

A fény nemzetközi éve (International Year of Light) egy világméretű kezdeményezés, amelynek célja, hogy a fénynek és az optikai technológiáknak az egyének életében, valamint a társadalom fejlődésében való fontosságát hangsúlyozza.

A nemzetközi év, amelyet a tudományos testületek az UNESCO-val közösen hirdettek meg, sok különböző érintettet kapcsol össze, beleértve a tudományos társaságokat és szövetségeket, oktatási intézményeket, technológiai fórumokat, nonprofit szervezeteket és a magánszektort egyaránt.

A fény tudományos vizsgálatára és annak alkalmazási területeire fókuszáló nemzetközi év meghirdetésével az Egyesült Nemzetek Szervezete hangsúlyozza a globális tudatosság jelentőségét a fényalapú technológiák terén, melyek előmozdítják a fenntartható fejlődést, és megoldásokat kínálnak a világméretű kihívásokra mind az energiafelhasználás, az oktatás, mind a mezőgazdaság és az egészségügy területén.

**2015 – A FÉNY
NEMZETKÖZI ÉVE**

A fény nélkülözhetetlen szerepet játszik mindennapi életünkben, és tudományos vizsgálata a 21. század megkerülhetetlen, több területet átfogó tudományává fejlődött. Forradalmasította az orvostudományt, az internet által megnyitotta a nemzetközi kommunikáció lehetőségeit, és továbbra is központi szerepet foglal el a kultúra, gazdaság és a nemzetközi politikai élet összekötésében.

Magyar Kurír

A MEZŐK IS PRÉDIKÁLNAK

Január végi fáradt, szürke tájon –
az elmúlásnak síró dala kél.
Fönt mozdulatlan felhőóriások;
ólomlepelletlel közeleg a tél.

Lelkem, szívem száz marok szorítja,
sóhaj rezdül át egész lényemen:
bútól s gondtól kavarázó életemben
ó adj egy biztató jelt, Istenem!

s a jelre várva nézem, egyre nézem
a hervadást mint lassú temetést,
s meglátom hirtelen a messze nyúló,
zölden zsendülő őszi új vetést.

S az Isten szól a fűszálon keresztül:
„Miért gyötörnek régi s új sebek?
Megújulás zöldje van minden szürkességben,
miért nem látod s miért nem keresed?”

Megértem, amit a mező üzent most,
s míg elnézem a zsenge, új vetést:
megköszönöm szívem mélyén a néma
s oly sokatmondó igehirdetést!

Haluszka Margit

Paudits Zoltán **Butaság**

**Csak a test, a hús, az eleven,
csak a gyönyör, a vágy, betegem,
csak a kép, a szép, a csábító,
csak a hűtlent hűnek hazudó,
csak a bók, csak a csók,
a tömény,
csak a pénz, csak a bank,
a kemény,
csak a most, a van, csak az érdek,
csak a sok, a több, a temérdek,
csak a kincs, a nincs, a bujaság,
csak a magját szóró butaság.**

Ferenc pápa a fiatalokhoz:

Tanulj meg sírni és szeretni!

Tanuljatok meg sírni, szeretni, adni és kapni, és hagyjátok, hogy Isten meglepjen benneteket! – hangsúlyozta Ferenc pápa január 18-án a manilai Szent Tamás Pápai Egyetem sportpályáján, amely a Szentatya és a Fülöp-szigeteki fiatalok találkozási pontjának adott otthont.

A 30 ezer fiatal és a pápa találkozása igeliturgia keretében zajlott le. A program elején tanúságtételek hangzottak el egy lány és két fiú részéről. Az alig 14 éves lány, Jun azokról a tapasztalatairól mesélt, amelyeket utcagyerekként élt meg. Jelenleg a TKK Alapítvány egyik árvaházának lakója. Ferenc pápa január 16-án, pénteken kereste fel az egyik ilyen manilai befogadó központot, ahol 300 kisgyermekkel találkozott. A kislány nehezen tudta befejezni kérdéseit, mert könnyekre fakadt. A pápa felállt, odament hozzá, és megölelte.

A második tanúságtevő, Leandro, joghallgató, beszéde végén egy nagy befőttes üveget ajándékozott a pápának, amelybe összegyűjtötte színes papírcédulákon diáktársainak egy-egy gondolatát.

A harmadik tanúságtevő Rikki volt, aki mérnöknek tanul, és a 2013-as tájfun idején feltalált egy olyan világítási rendszert, amely műanyagüvegekből és nagyon gazdag elemekből áll, és arra szolgál, hogy elvigye a világosságot a Yolanda tájfun által elhagyott otthonokba.

Ferenc pápa beszéde megkezdése előtt „engedélyt kért” a fiataloktól angolul arra, hogy az előre elkészített beszéde helyett a tanúságtételek hallatán a fiatalok kérdéseire reagálva spanyolul, rögtönzött beszédben válaszolhasson. Egybehangzó „igen” volt a válasz a lelkes fiatalok részéről. A Vatikáni Államtitkárság munkatársa szimultán fordításban közvetítette szavait.

A fiatalok újítsák meg a társadalmat és építsenek egy jobb világot

A pápa először felidézte az előző nap Taclobanban életét veszített önkéntes, Kristel drámáját és egyperces néma imára hívta a jelenlevőket érte. Ezt követően elmondta a fiataloknak, hogy nagyon várta a velük való találkozást és beszélgetést. Arra buzdította őket, hogy a Fülöp-szigetek keresztény állampolgáraiként szenvedélyesen és őszintén ajánlják fel magukat a társadalom megújítása és egy jobb világ építése érdekében.

Ezt követően utalva a három tanúságtevőre,

akik között csak egy lány volt, a pápa humorosan megjegyezte: nagyon alacsony a lányok képviselője itt. A nők sokat mondhatnak nekünk a mai társadalomban. Van, amikor mi túl „machisták” (hímsovíniszták) vagyunk, és nem adunk elég helyet a nőknek. Pedig a nők más szemszögből látják a dolgokat, és olyan kérdéseket tudnak feltenni, amelyeket a férfiak nem értenek. A tanúságtevő lányra utalva hangsúlyozta: ő volt az egyetlen, aki olyan kérdést tett fel, amelyre nincs válasz. Nem tudta szavakba önteni, hanem könnyeivel fejezte ki. „Tehát amikor a következő pápa Manilában jön, kérem, hogy több lány legyen jelen itt” – fogalmazott humorosan a pápa.

Tanuljatok meg sírni!

Ferenc pápa ezután sorra vette a három tanúságtevő kérdéseit. „Miért szenvednek a gyermekek?” Erre nincs válasz – állapította meg a pápa, a kislány szavai kapcsán. – Léteznek egy úgynevezett világias együttérzés, amely haszontalan. Olyan együttérzés ez, amely benyúl a zsebbe és ad egy kis pénzt a szegé-

nyeknek. Ha Krisztus is ilyen együttérzéssel rendelkezett volna, akkor adott volna néhány szegénynek, aztán továbbment volna. De ő képes volt a sírásra, megértett valamit életünkben. A mai világ nem tud sírni. A peremre szorult emberek, akiket mellőznek, leselejteznek, tudnak sírni. Az élet bizonyos dolgait csak könnyáztatva szemmel láthatjuk meg. Tegyétek fel magatoknak a kérdést: Megtanultam könnyezni? Ha nem tanulsz meg sírni, nem vagy jó keresztény. Ez egy kihívás. Arra a kérdésre, miért szenvednek a gyerekek, a válaszuk csak a csend vagy egy olyan szó lehet, amely könnyeinkből születik. Legyetek bátrak, ne féljetelek sírni!

Tanuljatok meg szeretni!

A második tanúságtevő, Leandro kérdésére, amely az információval teli világra vonatkozott, a pápa elmondta: Fennáll a valóság veszélye, hogy információhalmozó életmódot folytatunk. A fiatalok múzeumvá válnak, rendelkeznek rengeteg információval, de nem tudnak mit kezdeni vele. Nem fiatalokból álló múzeumokra, hanem szentéletű fiatalokra van szükség. Hogyan legyetek szentek? Ez egy nagy kihívás! Ez a szeretet kihívása. Tanuljatok meg szeretni. Ne csak információkat gyűjtsetek, hanem tanuljatok meg vele valamit kezdeni is... A szereteten keresztül

hozzon az információ gyümölcsöket. Használjátok az elmé, a szív és a kéz nyelvét: harmóniában egymással. Az információ leáramlik a szívedbe, és onnan teszed át a gyakorlatba. Érezd, amit gondolsz, és érezd, amit cselekszel. Gondolkozd, érezz, cselekedj! – ismételtette meg a fiatalokkal a Szentatya. – És mindezt harmóniában tedd!

Ne féljetelek a meglepetésektől!

Az igazi szeretet arról szól, hogy szeretünk és hagyjuk, hogy szeressenek bennünket. Nehezebb hagyni, hogy szeressenek minket. Az igazi szeretet nyitott arra a szeretetre, amely hozzád érkezik, amely meglep. Isten a meglepetésekben nyilatkoztatja ki magát. Ne féljetelek a meglepetésektől! Megrendítik a talajt alattunk és bizonytalanná tesznek, de előrevisznek bennünket a jó irányba – hangsúlyozta a pápa. – Hagyjátok, hogy Isten szeretete meglepjen titeket! Ez biztosít jó életet!

Tudtok adni, de tanuljatok meg kapni is!

A harmadik tanúságtétel kapcsán Ferenc pápa megdicsérte a fiatalot: jó tervvel állt elő arra, hogy mit kezdhetünk az életben a fiatalok tevékenységével. Felvetette a kérdést: Te és a barátaid segítettek másokat, de tudtok kapni, elfogadni is? Válaszoljatok a szívetekben! – kérte a Szentatya. – Hagyd, hogy mások adjanak gazdagságukból, amellyel te nem rendelkezel? Tudsz adni, de még meg kell tanulnod kapni is! Tanulj meg koldulni, tanulj meg alázattal kapni, elfogadni. Hagyd, hogy a szegények, a betegek,

az árvák evangelizáljanak, akik annyi mindent adhatnak nekünk. Ez segít éretté válni az elkötelezettségünkben, hogy adhassunk másoknak.

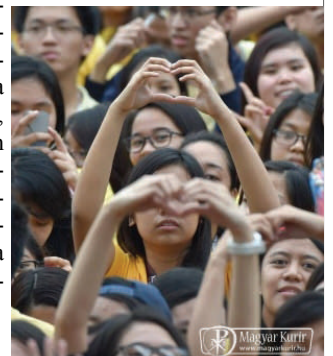
A környezet és a szegények kihívása

Ezt követően, a szeretet kihívása után Ferenc pápa utalt a környezet iránti aggodalom kihívására, illetve a szegények szeretetének kihívására. A következő kérdéseket tette fel: Gondolsz a szegényekre? Velük érzel? Teszel valamit értük? Megkérd őket, hogy adjanak neked a bölcsességükből?

A fiatalokhoz intézett rögtönzött beszéde végén a Szentatya elnézést kért, hogy nem olvasta fel azt, amit előre elkészített számukra. „De a ti valóságotok előrébbvaló az én gondolataimnál.

A ti valóságotok felsőbbrendű a papírnál, amely előttem hever. Köszönöm! Imádkozzatok érttem” – zárta beszédét Ferenc pápa.

Magyar Kurír

Kun Erzsébet: Családmesék

Szeretből sült csirke

Igen, mi szeretjük magunkat. Jószerivel csak önmagunkat szeretjük. De tetekre csak másokért vagyunk képesek.

Hőstettekre legkivált.

És ha már nincs kiért?

Mindig van kiért.

Egyszer benyitottam egy ismerős asszonyhoz. Ült a konyhában, előtte egy gyönyörűen megsült csirke, és zokogott.

A férje évekkal ezelőtt elhagyta. Őt gyereke volt, lassan mind kirepült. Pár napja ment férjhez a legkisebb. Ő meg zokogott, mert nem tudott mit kezdeni a csirkével.

-Előbb a férjemé volt a combja, aztán a két nagyfiamé - csuklott fel a hangja. -A máját, a mellét, a szárnyát osztottam

a lányoknak. Nekem mindig csak a csont jutott. Életemben ez az első csirke, amit megehetnék búbig, bőrig, de egy falat nem csúszik le a torkomon. Minek is sütök én csirkét, ha nincs kinek? - És újra felzokogott.

Siratta önmagát, hogy most már húst is ehet.

Mondtam, hogy furcsa az élet?

Mondtam bizony.

Néha elsötétül az ember előtt minden. Aztán valahol kigyúl egy csipkebórkor, és a fénynél az ember meglátja az utat.

Annak az asszonynak a házában megbetegedett egy néni. Egyedül volt az is, s úgy legyengült, hogy fel sem tudott kelni az ágyból. Ment hát az asszony és ápolta. Attól kezdve hosszú ideig neki sütötte a csirkéket. Humanizmusból?

Önzésből? Gondolom, mozgatta tette rugóit ez is, az is. Mindenesetre újra értelme volt a csirkésítésnek. Mert való igaz! Önmagának minek süssön az ember csirkét? Más kedvéért viszont szívesen megsüt egy ökröt is. A gondos ápolásnak hála, a néni felerősödött. Aztán megszülettek az asszony első unokái. Minap, mikor találkoztam vele, már arról panaszkodott, hogy annyi munkája van, enni sincs ideje.

Csülök farsangra (nem füstölt)

hozzávalók / 4 adag/ 1.3 kg
sertéscsülök, 8 db burgonya, 6

db babérlevél, 10 szem fekete bors, 4 tk só, 1 tk rozmarin-
g (szálas)

elkészítés

1. A csülköt kuktában 1,5 óra alatt takaréklángon előfőzzük a babérlevéllel, a borssal és a sóval, annyi vízben, amennyi ellepi.
2. Ezután a burgonyát felkarikázzuk, egy jénaiba sorakoztatjuk, és meglocsoljuk a főző lével úgy, hogy a burgonyákat két ujjnyira ellepje, majd rászórjuk a rozmarin-
got.
3. A közepére tesszük a csülköt, ezt is meglocsoljuk a lével, és alufóliával lefedve a sütőbe toljuk.
4. 30 perc után ellenőrizzük, ismét locsolgatjuk, és fólia nélkül visszatesszük pirulni.
5. Újabb 30 perc alatt szép ropogósra sütjük!
sütési hőfok: 180°C

JÓ ÉTVÁGYAI

Hamvas Béla

Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem
a Földre,

Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre.

Kanyargós folyók tükrében láttam
kelni a Napot,

Sugaraiban álmos hajnal mosako-
dott.

Láttam az óceánt gyermekként ra-
gyogni

Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
láttam a békét az emberek szívében,

Láttam az erdőket fürödni a fény-
ben.

Láttam sok-sok mosolyt és láttam a
reményt,

Láttam az embert, és láttam a zenét,

Láttam a földet szeretetben élni,

Láttam a csöndet a széllel zenélni.

Láttam Istent amerre csak néztem,

Miközben éppen az Ő tenyerében
ültem,

S az Ő hangján szólt hozzám a szél,

Mint anya, ki gyermekének mesél,

Millió apró tükörben láthatod maga-
dat,

Hisz olyannak látod a világot, ami-
lyen Te vagy!

A fák beszéde

„Olyan, mint a víz partjára ültetett fa, amely kellő időben gyümölcsöt terem és levelei nem hervadnak. Siker koronázza minden tettét.” Zsolt 1,3

„Suzie, nézd azt a fát!” Vera barátnőm egy hatalmas, haldokló fára mutatott. Néhány levél még próbált megkapaszkodni, de az ágak többsége már elszáradt, sok letört.

„Forró és száraz volt a nyár – mondta Vera. – Nem nyúltak elég mélyre a gyökerei – pont, mint nekünk.” Tovább sétáltunk, s ő arról beszélt, hogy ha sekélyen gyökerezünk a hitben, ha nem jut a lelkünk elég táplálékhoz, könnyebben megsínyli a nehéz idők tikkasztó hőségét.

A fák beszéde. A barátnőm érti. A természet minden jelenségében meglát valami mélyebb értelmet. Néha én is próbálkozom, de ha nem mondja, én most is csak egy kiszáradt fát láttam volna.

Vera most nehéz időket él. Nagy a hőség. Rákos.

Mialatt imádkozom érte, bátorítást kapok az első zsoltár fent idézett szavaiból. Az Istenhez hűséges ember eszerint olyan, mint a folyópartra ültetett fa. Annyi táplálékot kap, hogy állandóan tud teremni, levelei nem száradnak el. Mindegy, milyen az időjárás a folyótól

távolabb, a fa virul. Mint a barátnőm.

Vera átesett a műtéten. Majd a kemoterápián. Kihullott a haja, egy ideig nagyon beteg volt. De nem veszítette el az örömét, a mo-

solyát. Nem veszítette el a hitét. Mikor először jött gyülekezetbe, csinos kis rózsaszín kalappal a kopasz fején, ölelésre kitért karral fordult felém.

Ma már, ha séta közben erős, árnyat adó, gyümölcsöt hozó fát látok, Vera jut eszembe. Megtanított a fák beszédére figyelni.

Ápoljuk úgy hitünket, hogy gyökereink egyre mélyebbre nyúljanak, egyre erősebbek legyenek. Most még talán elvagyunk sekély gyökereinkkel, de honnan vesszük a táplálékot, ha égetni kezd a nap, hogyan maradunk meg, ha vihar tombol?

Verától megtanultam, hogy akkor jutunk elegendő táplálékhoz, ha olvassuk a Bibliát, és imádkozunk. Így növekedhetünk Istentől alig tudó csemetéből felnőtt hitű fává, aki árnyat ad a hozzá fordulónak.

Megmutatta Vera azt is, hogyan lehet állandóan gyümölcsöt hozni. Jó időben, rossz időben. Verát mélyre nyúló gyökerei megtartották egy könnyűnek igazán nem nevezhető időszakban, nem vesztett erejéből, nem töredezték le az ágai.

Néhány hete egyedül sétáltam. Egy fa megállított. Levelei a piros, narancssárga, sárga különböző árnyalataiban tündököltek. Isten fenségének üzenetét hozták egy kemény nyár után.

Eszembe jutott Vera. Alig vártam, hogy hazamenjek, és megosszam örömemet a barátnőmmel. Most már én is értem a fák beszédét!

Uram, testemet étellel táplálom meg pihenéssel, de gyakran megfeledkezem lelkem táplálásáról a Te jelenléteddel. Segíts, hogy naponta egyre mélyebbre ereszem gyökereimet Beléd, hogy erős legyek, és teremhessek bármilyen évszakban. Jézus nevében, Ámen.

Forrás: Internet

"Akarom, hogy megtérj!"

Azért akarom, hogy megtérj, mert kulcsembert lehetnél a gyűliben. Azért akarom, hogy megtérj, mert azt a tehetséget, ami neked van, bűn a világra pazarolni. Jó lenne ha megtérnél, sajnálnám, ha a pokolban kéne elégned. Kimegyek az utcára és megtérítelek, mert tudom, hogy az az igazság, amit én mondok/gondolok. Ha a Biblia engem meggyőzött, Téged is meg fog.

Figyelj ide! Ha megtérsz, minden csodálatos lesz. Anyagi gondjaid vannak? Hát persze, hisz' világi vagy. Én nem csodálkozom. De figyelj, Isten minden szükségedet betölti, ha megtérsz. Beteg is vagy? Mondom, az a para, hogy világi vagy! Meg kéne térni, és meglátod, hogy igazam lesz.

Jaj, ne kötözködj már, azért nem érted ezeket az evidens igazságokat, mert nem tértél meg! Ha megtérsz, nem lesznek kérdéseid! Akkor megvilágosodik előtted minden!

Ha megtérsz, nem lesznek problémáid. Megoldódik a házasságod, a gyerekeid megjavulnak, fellendül a karriered, megoldódik az anyagi helyzeted, meggyógyulsz. Figyelj, a világ a tiéd, HA MEGTÉRSZ! És akkor majd meglátod, hogy mindvégig nekem volt igazam! Ha megtérsz, nekem is jó lesz, mert attól nő az önbizalmam, minél több új embert viszek a gyűlibe."

És hány évig toltam én is ezt... undorító!

Mióta cél az, hogy a másik ember megtérjen? Keresztény szalaggyártmány ez, és mindenki veszi... Mindenki elhiszi, hogy keresztényként legfőbb elhívásunk, hogy gyűjtjük a megtérőket és listázzuk őket a kis füzetünkbe. És mire hivatkozunk? Hát ott az ige: "tegyetek TANÍTVÁNYOKKÁ (!!!) minden népeket." (Máté 28:19)

Itt csúszunk el, mert nem azt nézzük, hogy Jézus hogy tette tanítványa azokat, akik mellette voltak.

Jézus elmondhatatlanul SZERETTE őket! Mert csak ez a szeretet képes türelmes lenni, amikor valaki hülyeséget kérdez, megtagadja az Istent, bűnöket követ el... ez a szeretet az, ami meggyőzi az embereket arról, hogy az Ige valóság. Nem a te kis szent szöveged meg a tukmálós marketinged és még csak nem is a pokol tüzétől való ijesztgetés...

Ha épp most akartál indulni, hogy jól megevangélizáld az embereket a Blahán, és ezt a tettet nem a szeretet motiválja, akkor fordulj vissza a belső szobádba és könyörögj értük ott! Hidd el, ez által többet épülnek, mintha te most jól megmondanád nekik a frankót.

Az embereknek elege van a beszédben álló igazságokból. Itt az ideje, hogy szenvedélyesen vágyjunk arra, hogy ők is megérezzék az igazi szeretetet! Motiváljon az, hogy Te is szereted őket! Másképp nincs értelme...!

Nem győzőm emlékeztetni magamat is: 1 Korintus 13!

Polereczki Ráchel

NÉHÁNY PERC ANTHONY DE MELLOVAL

Öregség - fölöslegesség ?

A villamosra három suhanc száll föl, ülőhelyet keresnek, de minden hely foglalt. Ekkor az egyik hangosan megjegyzi: minek ez a sok öreg, miért nem találnak föl már valamit, hogy az ilyen fölösleges vénembereket eltüntessék... Egy kis ideig csend, majd egy idős ember megszólal: Ne aggódjon, fiatal ember, amikor maga megöregszik, biztosan kitalálnak valamit az öregek eltüntetésére...

A fiatal vállalatvezető felhívta külföldi ügynöküket, és röviden így szólt hozzá: - Azért hívom, hogy utasításokat adjak. Ez a hívás három percig fog tartani. Én fogok beszélni, és kérem, hogy ne szakítson félbe. Ha bármilyen megjegyzése, vagy kérdése volna, küldje el azokat később. Azzal aztán bele is fogott mondandójába. Olyan gyorsan beszélt, hogy valamivel hamarabb fejezte be a tervezetnél. - Még van húsz másodpercünk - jegyezte meg a vonal végén lévő másik embernek. - Van valami mondanivalója? - Igen - hangzott a válasz. - Olyan gyorsan beszélt, hogy egyetlen szót sem értettem az egészből.

A legjobb módja annak, hogy rövidebb utat tegyél meg hosszabb idő alatt, hogy gyorsabban mégy.

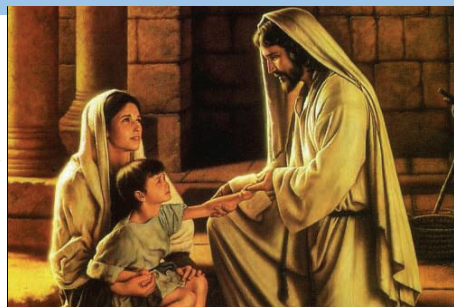
Egy nagy, de kissé hibbant király amiatt panaszkodott, hogy a durva talaj sérti a talpát. Ezért aztán elrendelte, hogy az egész országot fedjék be tehénbőrrel. Az udvari bohóc jót kacagott, amikor a király elmondta, hogy milyen parancsot adott ki. - Micsoda egy örült ötlet, felség! - kiáltotta a bohóc. - Minek ez a felesleges költsékezés? Csak vágjon ki két darab-

kát, és védje velük lábait. A király úgy is tett. Így született meg a cipő gondolata.

A megvilágosult tudja: ahhoz, hogy a világon ne legyen többé fájdalom, a szívedet kell megváltoztatnod - nem a világot.

Egy kvéker a háza melletti üres területen táblát állított fel, a következő felirattal: "EZT A FÖLDET ANNAK ADOM, AKI TELJESEN MEGELÉGEDETT." Egy gazdag farmer hajtott el arra, megállt, hogy elolvassa a táblát, és így szólt magában: - Ha kvéker barátunk ilyen könnyen megválnak a földjétől, jobb lesz, ha én jelentkezem érte, még mielőtt valaki más elvinné. Gazdag vagyok, mindenem megvan, amire szükségem van, így hát megfelel a feltételének. Azzal be is kopogott az ajtón, és elmondta, hogy miért jött. - Aztán tényleg elégedett vagy? - kérdezte a kvéker. - Tényleg az vagyok. Megvan mindenem, amire csak szükségem van. - Ember - kérdezte a kvéker -, ha valóban elégedett vagy, akkor mi szükséged van még erre a földre is?

Amíg mások gazdagságért küszködnek, a megvilágosodottak elégedettek lévén azzal, amilyük van, küszködés nélkül birtokolják azt. Elégedettek lévén a kevéssel, olyan gazdagok, mint a királyok. A király pedig koldusszegény, ha a királysága sem elég neki.

Miért születtem úgy, ahogy születtem?

Ezt mondja Jézus: Meztelenül születtem, hogy le tudj mondani önmagadról. Szegényen születtem, hogy megtalálhasd Bennem a gazdagságot. Kicsinek születtem, hogy te se akarj uralkodni másokon. Istállóban születtem, hogy megtanulj tisztelni minden helyet. Barlangban születtem, hogy minden jóakarátú ember Hozzám közeledhessen. Ijesztően gyengének születtem, hogy te soha se félj Tőlem. Fegyver nélkül születtem, hogy bízhass jószágomban. Szeretetből születtem, hogy soha se kételkedj szeretetemben. Éjnek idején születtem, hogy elhidd: minden földi valóságot képes vagyok megvilágosítani. Emberként születtem, hogy sohasem szégyelld magad, azért ami vagy. Mária fiaként születtem, hogy neked is legyen édesanyád. József fogadott fiaként születtem, hogy megértsd: az igazi apa az, aki védelmet és szeretetet ad. Egyszerűségben születtem, hogy te se legyél bonyolult. Megalázottan születtem, hogy képes légy fölülmúlni magadban a kevélységet. Elrejtve születtem, hogy képes légy elkerülni minden önmutogatást. Gyermekként születtem, hogy megtanulj te is nyílnak, bizalommal telinek lenni, mint a gyermek. Teérted születtem, hogy mindnyájan együtt térhessünk vissza az Atya házába.

/Lambert NOBEN/

Nagylöttyös csőcselék

A romló-bomló, idegen szóval a korumpálódó társadalom végállapota a csőcselék, melyet „nagylöttyös indulatok” vezérelnek. Az ál-fociszurkolók arról ismerzenek föl, hogy nem tudják elsorolni állítólagos csapatuk játékosait, vagy az éppen látott mérkőzés eredményét. A politikai csőcseléknek hazája helyzetéről nincsen sejtelme, miként az általa harsogott követelések hatásáról sincs. Nem is érdekli. Ő győzni akar: szétrúgni, kinyírni, rombolni. Ölni.

Azt az embert kerítik hatalmukba a nagylöttyös indulatok, akinek baj van az azonosságátudatával. A szellemi, nemzeti, erkölcsi, családit nem találja. Lényeg egyre lejjebb szorul, a zsigerei közé, amiken nem tud uralkodni. Mivel nem ismeri magát, a világ is sötét számára, hiába csapja föl a villanyt. Félt, nem tudja, mi történik benne és körülötte. Miért? Mert – ne csúrtjuk-csavarjuk – buta. Azért buta, mert nincs értesülése önmagáról. Weöres írta: „KARESZ HÜJE/ GYÖNGYI HÜJE/ csak én vagyok okos/ énnekem a segembe is felyem van.”

A butaság a szellemileg, azaz erkölcsileg és értelmileg tunya lélek állapota. Kiskorúság? Tanulatlanság? Az eszközhasználat túltengése a megértés rovására? Iránytű-vesztés a mérhetetlenül elszaporodott tárgyak tengerén? Üres indulat? Kütyüfüggés? Apahiány? Ugyan, az apák még kevésbé értik a kütyüket! A fiak meg a lányok ülnek a villamoson a párjuk (?) mellett és nyomogatják a gépüket. „Kockulnak.” Sose vennék észre, ha a tatárok Buda várát ostromolnák, hanem az internet adó hírétől azonnal elfutotta őket a nagylöttyös, és kivont kütyüvel utcára vonultak.

Ha szabad egy zavaros képpel élni, a csőcselék-ember eszményien korrupt, romlott, semmilyen értékbe nem kapaszkodik, mert gőze sincs ilyenről. Éppen ezért állandóan külső segítséget keres: gépet, tekintélyt, erőt, aminek alávetheti magát. Ő a konzumidóta, a barbi: alteste zsarnokoskodik fölötte. Nem új fiú a történelemben.

Madách Tragédiájában Miltiádesz, a maratoni győző, súlyos sebbel hazatér Athénba Phárosz sikertelen ostromából. Nagy tömeg fogadja.

MÁSODIK A NÉPBŐL

Uram, rekedt vagyok, s kiáltani Szeretnék.

MÁSODIK POLGÁR

Itt van, kend meg torkodat.

MÁSODIK A NÉPBŐL

Aztán mit mondjak?

MÁSODIK POLGÁR

Mondj halált fejére.

MÁSODIK A NÉPBŐL

Halál! halál!

Ez az örök lényege a tömegóhajnak: – Háromszoros bármi a parancs tökéletes szabadságának!

A részletek remekül tanulmányozha-

tók a kommunista parancsuramban, ikrében a fasisztában, a régi jakobinusban, a mai pénzhatalomban, az iszlám fanatizmusban és így tovább. Az irattárak polcai roskadoznak azoknak a jelentéseitől, akik minden zsarnokot buzgón szolgáltak. Ki lehet zsarnok? Ki meri vitatni, hogy a gazdaság, a Pénz – a Führer – érdekdöntése nem elsődleges? Azonnal kikergetik a szabad világból. Hogy a Pénz nem demokratikus – mitől is volna az? – nem kérdezhető. Naná, hogy a sajtószabadság a töke által fenntartott vélemény- és hírgyárak szabadsága.

A népet a nemzeti kultúra és a vallás teszi. Előbbiből ered – többek közt – a nyelv, az ének, a tánc, az evés-ivás, az otthon, a föld, az ég, az idő tudománya, Utóbbiból a hit bölcsessége, a természetfölötti megismerése, a születés, az élet és a halál titkainak tudása, a

művelés, az igazság, a szépség, a jóság és a szeretetkapcsolatok megértése és megélése, a művészet. Mindez persze összenőtt az évezredek során, leginkább a család intézményében.

Hamvas szerint a „Nép az égi közösség mása, szellemi uralom alatt áll; a közösség intimitása; az uralomból mindig kizárt többség; mindenki a népen uralkodott, de akadt, aki a népért; ellenpólusa a királynak, nélküle a nép csonka: kettejük közös hűsége teremti a nemzetet; nem szükséges, hogy közös nyelve legyen; nagysága a sensus communisban rejlik; a nép ellenkezője a tömeg.” (Cz. G.: Hamvas Szótár)

A nép ezért ellenség. A világ urai, Gazdaságkor megjelenése óta céltudatosan zúzzák, aprítják, hogy tömeggé, csőcselékké mállják. A tömeg a latinban massa. Eredetileg ’tészta, gyúrható anyag.’ Innen az angol massmédia, ami a sokaság lelkét gyúrja, s közben kitepi kultúrájából, vallásából, családjából. A Czuczor-Fogarasi Szótárban a csőcselék: „elegy-belegy sokaság; alávaló, iminnenamonnan összecsődült hitvány emberek öszvege; gyülelésség. Csőcselék ember, azaz ily hitvány társaságból való. Csőcselék beszéd, azaz zavart, kevert, hiábavaló beszéd. A széke-lyeknél: csődelék, minélfogva törzse azon csőd volna, melyből csődül, csődít származnak.” Ide vág a nyelvújítási ’csőd’, „am. hitelezők összefüvetele közös adós, vagy adósok elleni perben.” Gatyára is vetkőztetik a nyomorultakat.

A vezérek és „rendszeriek” legfőbb dolga a sokaság összefogó és megtartó, társá, társadalommá tévő szövődéket eltérni, szétrothasztani áltudással, szétszóró ’demiurgoszi’ szórakoztatóiparral, az értékek viszonylagossá, majd semmivé tételével. Aki véletlenül nem tudja, hogyan és mit kell tönkretenni a lelkekben, kattintgassa végig televíziója csatornáit, kap-

csolódják be a világháló egyéneinek hóbörgésébe. Ha egy messzi csillagvilágból érkezett űrhajó észlelné a Föld éterében habzó szörnyűségeket, azonnal elmenekülne, de előbb idepörkölne, majd a hajónaplóját is elégetné, nehogy más gyanútlan utazó hült helyünkre tévedjen.

Mit is jelent ez közelebből?

A választ talán a Charlie Hebdo-ügy adja. Mint napjainkban közismert, a nevezett izé egy párizsi szennylap, melynek fő tevékenysége vallási, nemzeti, családi és más közösségalkotó értékek gyalázása. Mondhatjuk úgy is, hogy a Földön jelenleg létező kultúrák rombolása. Leginkább az iszlám és a kereszténység. Az előbbiről elsősorban Mohamed prófétát firkázó rajzok gondoskodnak, utóbbi örvén egyenesen a Mindenhatót támadták: pl. az Atya és a töviskoronás Üdvözítő közti analízis koituszt ábrázoló címlap-firkájukkal. A Szentháromságos Egy Istent természetesen képtelenség támadni, különösen nem egy szennylap pokol-szintjén. Lehet viszont sérteni a Benne hívőket, és az ő Isten-szeretetüket. Azaz, emberszeretetüket, vagy egyáltalán a szeretetüket, ami által mi, emberek, egymáshoz és a Léthez kapcsolódunk. És máris a célnál vagyunk, a csőcselékesítésnél. A kiadó máris bejelentette, hogy a következő lapszám egymillió példányban fog megjelenni. Előre, legyek!

És előre, gyilkosok, mert ugyan mi jöhet ki két csőcselék összecsapásából? A csőcselék-értelmiség világszerte a demokrácia mártírjaként ünnepelte szegény zuglapszerkesztőket, és ugyanígy dicsőítik majd a világ egy másik sarkában a gyilkosait.

Ugyanazok?

A tömeg erkölcsi és értelmi színvonala mindig a benne megnyilatkozó legalacsonyabbhoz igazodik. (Gustave le Bon: A tömegek lélektana) A csőcselék akkor se ocsúdik föl, ha rájön: becsapták. Ilyenkor dühöng, mignem fordul a kocka, át lehet állni a következő vezérhez.

Írhattam volna új vezért, aki győzelme után új rendszert, új korszakot, mi több, új világot fog teremteni. Ez a leggyakoribb ígéret. Korosztályom emlékezete rengeteg ilyen esetről tud. Természetesen mind győzött, mind megvalósult, mind megbukott.

A csőcselék olykor győzhet a Pénz, a gyűlölet, a haszon, a hazugság démonainak zászlai alatt, de csak szabadosságot nyerhet tőlük. Létezni csak a Nagy Négyes: az igazság, a jóság, a szeretet és a szépség rendjében lehet. Egyedül az igazság tesz szabaddá. A világ csőcselékei leginkább elemészteni tudják egymást, mert hazugság örök harag, és gyűlölködés.

Az ember nem szabadosságra, hanem szabadságra teremtett.

Czakó Gábor honlapjáról

Februári programok:

Február 7.	Timóteus Körös (IFI) kirándulás
Február 13.	Felnőtt katekézis
Február 18.	Hamvazószerda – a böjt kezdete!
Február 20.	Játszani is engedd! (Társasjáték cs.)
Február 21.	Egyházmegyei Családi Nap K.vár
Február 27.	Olvasókör
Február 28.	Ministránsok téli túrája

Minden nagyböjti pénteken keresztúti ájtatosságot tartunk az esti szertartás előtt 1 órával. Nagyböjti lelkigyakorlatunkat most is virágvasárnapra, ill. az azt megelőző 2 napra időztjük. Lelki fölkészülésünket Kiss Márton belfenyéri plébános úr vezeti majd.

Milyen jutalmat ígér Isten azoknak, akik úgy böjtölnek, ahogy az Neki is tetszik és Ő előtte is kedves? (Iz 58,8-11)

- “Akkor felhasad mint hajnal a te világosságod” “Feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél” (lásd még: Iz 30,26).
- “Meggyógyulásod gyorsan kivirágzik”
- “Igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ”
- “Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és Ő azt mondja: Imé itt vagyok”
- “Vezérel téged az Úr szüntelen”
- “Megelégíti lelkedet a nagy szárazságban is”
- “Olyan leszel, mint a megöntözött kert”

“Olyan leszel... mint a vízforrás, amelynek vize el nem fogy” “Az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne” (Jn 4,14). “Élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn 7,38).

Az ember olyannak lát, amilyen a szíve...

Egyszer egy öregember keresi baltáját, sehol sem találja. "Biztosan ellopta valaki"- mormogja maga elé, ekkor észreveszi a szomszéd kamasz fiát, és ezt gondolja magában: Hát persze, hogy ő lopta el, mert olyan ravasz a járása is, mint egy tolvajé, meg még a sapkáját is olyan smucig módon hordja, tiszta tolvaj-fajta... Délután újra hátrament a fészerbe és ekkor megtalálta sarokban levő, elve-

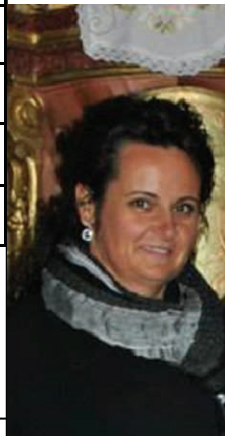
sztetnek hitt baltáját. Elszégyellte magát, mert eszébe jutott, hogy ő maga tette oda, meg azért is, hogy alaptalanul vádolta meg a szomszéd fiút. Amikor legközelebb meglátta, amint az udvaron ment, magában ezt gondolta: Milyen ügyes, ruganyos a járása, a sapkáját is milyen fiatalosan, félrecsapottan hordja, egész jól áll neki ...!

Így van ez, ha valaki gonosz szívvel nézi felebarátját, gonosznak látja annak minden cselekedetét, aki viszont tiszta szívvel nézi felebarátját, az tisztának látja annak cselekedeteit is!

Walter Rupp

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ-TESTÜLET

Stoff Jánosné Márti

1971-ben születtem. Gyermekkoromat a segesdi kisfaluban töltöttem. A csodálatos Ferences templomba- mely már távolról megpillantható a településre érkezőknek- drága nagyszüleim és szüleim vittek be. Családommal és az egyházközségi nagy családdal számtalan felejthetetlen élményt éltem át melyet ma is őrzök

szívemben. Titusz bácsi, Bozsoki Sanyi bácsi hittanórái, zarándokútjai, közös dalárda találkozó, szentmisék, énekkari próbák, meghitt beszélgetések.

1990-ben költöztem Nagyatádra és házasságot kötöttem. Házasságunkat a jó Isten három gyermekkel ajándékozta meg. 17 éve gyógypedagógusként a helyi Éltés Mátyás Iskolában tanítok, nevelék és szeretek. Nagyon fontos dolognak tartom a beteg, nehéz sorsban élő gyermekek, felnőttek segítségét. Egész életem során feltétel nélkül adtam szeretetet és segitettem mindenkinek ki hozzám fordult. 2013 nyarán nyílt meg előttem a nagyatádi templom ajtaja azóta ritkábban látogatom kicsiny falum és a környékbeli Isten házaít.

Meglepett, amikor értesültem a képviselővé választásomról. Nagyon köszönöm, hogy ilyen sokan támogattak és biztattak a tisztség elfogadására. A feladatot igyekszem legjobb tudásom szerint végrehajtani. Képviselni kívánok minden jó kezdeményezést mely erősíti közösségünk életét. Isten segítségével folytatom az utat, melyet drága nagypapám a 60-as években elkezdett szülőfalumban. Hitvallásom, hogy a legszebb közösségek sokféle és különböző természetű emberek összefogásából jönnek létre. Ez mindenkit arra kötelez, hogy lépjen túl rokonszenvein és ellenszenvein és a másikat a maga eltérő tulajdonságaival együtt szeresse.

Ezzel a szeretettel közösen építsük, szépsítsük, erősítsük egyházközségünk mindennapjait.

Stoff Jánosné Márti

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520